

Mối Tình Tay Ba Của Hai Người

Contents

Mối Tình Tay Ba Của Hai Người	1
1. Chương 1-1: Vĩnh Biệt (thượng)	1
2. Chương 1-2: Vĩnh Biệt (hạ)	3
3. Chương 2-1: Tưởng Niệm (thượng)	5
4. Chương 2-2: Tưởng Niệm (hạ)	7
5. Chương 3: Bóng Dáng	9
6. Chương 4: Hành Tinh	12
7. Chương 5: Lựa Chọn	16
8. Chương 6-1: Lời Nói Dối (thượng)	19
9. Chương 6-2: Lời Nói Dối (hạ)	21
10. Chương 7-1: Chào Buổi Sáng (thượng)	23
11. Chương 7-2: Chào Buổi Sáng (hạ)	25
12. Chương 8-1: Tim Đập (thượng)	27
13. Chương 8-2: Tim Đập (hạ)	28

Mối Tình Tay Ba Của Hai Người

Giới thiệu

Genre: hiện đại, 1×1, ôn nhu đặc vụ công x hoang tưởng nhược thụ, HEEdit & beta: Lan Hoa ChiM

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-tay-ba-cua-hai-nguoi>

1. Chương 1-1: Vĩnh Biệt (thượng)

Đứa bé ra đời.

Thế nhưng chị tôi không quyết định ai là cha nó.

Chị không thể lựa chọn, giữa tôi và người yêu của chị.

Đứa nhỏ lớn lên cũng không giống tôi hay người yêu chị, nó chỉ giống chị, vì vậy không thể nào đoán ra cha nó.

Ba mẹ nổi trận lôi đình, liên tục chất vấn chị, mà chị vẫn chỉ mỉm cười lặng im.

Kể không có dũng khí như tôi, vài lần muốn mở miệng thì đều bị chính mình ngăn cản.

Tôi rất muốn một mình nói chuyện với chị mấy câu, nhưng ba mẹ suốt ngày canh giữ bên giường bệnh, mà tôi thì không nghĩ ra nguyên nhân để họ rời đi.

Cuối cùng chị vẫn không lựa chọn.

Có lẽ cả tôi và người yêu chị cũng đều không phải người chị yêu, cho nên đứa nhỏ cũng không thể trói buộc chị.

Đến hành lý cũng không mang, thậm chí chưa nói lời tạm biệt tôi, chị lén lút bỏ đi.

Chị luôn nói giấc mơ của chị là đi du lịch thế giới, cuối cùng, chị cũng thực sự đi mất.

Vĩnh viễn sẽ không trở về đúng không.

Khi tôi đến bệnh viện nhìn thấy giường bệnh trống không, tim gần như ngừng đập.

Không hề có suy đoán khác, tôi rất rõ ràng là chị đã đi rồi, bỏ lại một mình tôi.

Chung quy thì chị vẫn không yêu tôi.

Gia đình tôi rất bảo thủ, ba mẹ đều là giáo viên.

Tôi rất bình thường, chỉ là một học sinh cấp ba bình thường.

Nhà chúng tôi chỉ có một người không bình thường, đó chính là chị tôi.

Chị cũng không phải người rất đẹp, thế nhưng giống như mặt trời xua tan bóng đêm vậy, bản thân mang một vẻ tao nhã tỏa sáng đầy tính hủy diệt.

Từ lâu tôi đã biết tôi yêu chị.

Tính tình chị rất phản nghịch, gia đình với chị mà nói giống như nhà tù, mà chị thì vĩnh viễn luôn theo đuổi tự do tuyệt đối.

Tôi sớm đã biết mình yêu chị, là tình yêu vừa truy cầu vừa chiếm giữ.

Tôi đã quên vì sao chị lại đồng ý sẽ cùng một chỗ với tôi, nói chung, sinh mệnh với chị mà nói không thể nghi ngờ là truy cầu vui sướng trong thống khổ. Tôi chỉ là một góc trong bi kịch sân khấu của chị, chị miễn cưỡng phối hợp diễn với tôi một đoạn, sau đó đến buổi lễ chào cảm ơn cũng không muốn đến dự liền vội vã kéo tà váy trắng đi chụp ảnh.

Để lại một thằng tôi vẫn mãi mãi chìm đắm trong kịch bản, cho dù tôi biết đây chỉ là tiết mục đầu tiên chị hằng hái viết ra.

Cách duy nhất để vĩnh viễn giữ chị bên mình chính là bẻ gãy đôi cánh của chị, bằng không nhất định chị sẽ bay mất.

Nhưng mà tôi cũng không nỡ để cặp mắt tươi đẹp kia bị che kín bởi nỗi buồn.

Nhân từ trong nháy mắt, đổi lại sự báo đáp là chị liền bay đi, bỏ lại một mình tôi.

Tôi nghĩ chị vĩnh viễn cũng không trở về bên tôi nữa.

Người bị chị bỏ lại là người yêu danh chính ngôn thuận của chị.

Chị rất phản nghịch, chuyện sẽ bị ba mẹ trách cứ thì chúng tôi lại càng muốn làm, cũng không chắc ba mẹ sẽ phát hiện ra mà. Có đôi khi tự mình phạm tội cũng là một loại vui sướng, ví dụ như mối quan hệ bí mật với tôi vậy.

Ba mẹ ghét nhất người nước ngoài, người yêu của chị lại là một anh chàng tóc vàng mắt xanh.

Ba mẹ ghét nhất những kẻ làm công việc không ổn định, anh chàng đó lại là một nhiếp ảnh gia tự do.

Ba mẹ không tán thành anh ta, chị xách vali quần áo đến chỗ anh ta ở.

Ba mẹ thương con gái, năn nỉ chị trở về, chị đã trở về, lại ở bên tôi, rồi lại phạm tội.

Có một khoảng thời gian chị qua lại giữa hai bên, có lẽ đứa nhỏ đến vào thời điểm đó.

Chị không lựa chọn ai là cha nó, có lẽ chị vĩnh viễn không muốn lựa chọn.

Tôi nghĩ, chị chỉ muốn lựa chọn chính mình thôi, còn chúng tôi thì đều không đáng nói.

Khi chị mỉm cười với tôi, tôi đều có ảo tưởng là chị cũng yêu tôi một chút nào đó. Ở cùng một chỗ với chị nói thật là tôi rất thống khổ, thế nhưng tôi chỉ yêu chị.

Yêu như phát điên vậy.

Tôi nghĩ là chị cũng điên rồi nên mới đồng ý ở bên tôi, nhưng sự điên cuồng của chị là sự điên cuồng của lý trí.

Tôi không biết người yêu chị nghĩ như thế nào, nhưng tôi tin rằng anh ta cũng là người điên.

Tất cả những ai yêu chị tôi đều là người điên cả.

Căn nhà không có chị rất đáng sợ, như thể trong nháy mắt sẽ sinh ra tiếng vang chấn động.

Tôi học lãng quên, cũng học từ bỏ hy vọng, nỗ lực chấp nhận sự thực chị sẽ không về bên tôi nữa.

Đứa nhỏ nằm trên giường, không khóc không quấy.

Nó là một đứa bé trầm lặng, lẳng lặng uống sữa, uống no rồi lại lẳng lặng đi ngủ.

Tôi nghĩ nó cũng hiểu được là mình bị vứt bỏ, cũng giống như tôi, vì vậy nó luôn không yêu cầu nhiều lắm.

Tôi ngồi bên cạnh nó, “Chúng ta là đồng bệnh tương liên, đúng không, J J?”

Bé con sẽ không nói, chỉ ôm bình sữa mà cuộn mình ngủ.

“Nàng không thương con cũng không thương ba, đúng không, J J?” Tôi vỗ về thân thể nho nhỏ ấm áp của thằng bé, nằm xuống, ôm nó ngủ.

Chuông cửa vang lên vào lúc hai rưỡi chiều.

Tôi ôm J J đi mở cửa.

Ngoài cửa là một người nước ngoài cao lớn, mái tóc vàng óng, đôi mắt xanh thẳm trong suốt không hề có tạp niệm, giống như thiên sứ trong kinh thánh vậy.

Tôi chưa bao giờ thực sự gặp anh ta, nhưng tôi biết đó là anh.

Người yêu... của chị.

Giống như tôi, giống như J J, đều là kẻ bị vứt bỏ.

Phản ứng đầu tiên, tôi cố sức đóng cửa lại.

Thế nhưng anh ta cũng phản ứng cực nhanh mà ép sát vào cửa, lấy tay cố sức đẩy ra.

2. Chương 1-2: Vĩnh Biệt (hạ)

“Ở đây không chào đón anh.” Tôi lạnh giọng.

“Tôi cũng không cần cậu hoan nghênh.” Anh ta ôn hòa mà cường ngạnh nói, tiếng Trung lưu loát mang âm điệu của người nước ngoài.

“Cút đi.” Tôi ôm chặt J J trong lòng, thấy anh ta nhìn về phía đứa nhỏ, tôi cảnh giác lui ra phía sau hai bước.

“Tôi có quyền được xem chừng đứa nhỏ này.” Ánh mắt anh ta rất chấp nhất, “Tôi là cha nó.”

“Tôi nghĩ ý anh là thăm * nhỉ.” Tôi cười trào phúng, lần thứ hai ôm đứa nhỏ lui về phía sau, “Hơn nữa chưa chắc anh đã là cha của thằng bé.”

* Ở đây đáng lẽ phải nói là “thăm vọng”, nghĩa là đi thăm, anh giai kia lại nói nhầm thành “quan vọng”, nghĩa là xem xét, xem chừng.

“Là tôi.”

“Anh không phải!”

Anh ta đi tới, tôi lui về phía sau, có lẽ là bị tôi ôm chặt đến khó chịu, tiếng khóc khe khẽ của J J vang lên.

Anh ta luống cuống, tôi cũng có chút luống cuống tay chân, tôi nghĩ đáng về chúng tôi dỗ đứa nhỏ đều giống như một người cha thật sự.

J J rất nhanh liền ngủ.

Tôi và anh ta vai sòng vai gối dựa vào tường.

“Tôi nghĩ chấy đã đi du lịch thế giới rồi.” Tôi mở miệng.

Anh ta liếc nhìn tôi, tê tái mà ưu thương, “Tôi nghĩ nàng sẽ vĩnh viễn không trở về nữa.”

Tôi bỗng nhiên lại có cảm giác đồng bệnh tương lân, tôi biết anh ta cũng đáng buồn như tôi, tôi biết chị không thương bất kì người nào trong chúng tôi, tôi biết chúng tôi đều đang chờ đợi người sẽ không bao giờ trở về kia.

“Tôi xin anh đừng mang đứa bé này đi.” Tôi nói.

Anh ta lặng im, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

Tôi nghĩ cuối cùng anh cũng hiểu được chúng tôi là đồng bệnh tương lân rồi.

Rốt cuộc thì chị tôi cũng không hề lựa chọn, lựa chọn duy nhất của chị là ra đi.

Nếu như chị lựa chọn bất kì người nào trong chúng tôi, liệu kết cục có tốt hơn chút nào không nhỉ?

Thằng bé đang ngủ say trong lòng tôi.

“Tôi xin cậu đừng đuổi tôi đi khỏi đứa bé.” Anh ta nói.

Tôi suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

Tôi có thể ngủ trong phòng chị, anh ta thì ngủ phòng của tôi.

“Cảm ơn anh/cậu.” Chúng tôi đồng thời nói.

Rồi thoáng nhìn nhau, “Tôi thật sự rất yêu nàng.” Lại nói cùng lúc.

Sau đó chúng tôi đều nở nụ cười.

Đứa nhỏ vẫn ngủ say.

Tôi nghĩ, có một người có thể hiểu được sự thống khổ của mình có lẽ cũng tốt.

Nếu không, cứ quần quai loay quanh trong cái nhà nặng trĩu này mà tương tư, một ngày nào đó tôi cũng sẽ phát điên.

Tôi bức thiết tìm kiếm cơ hội thổ lộ, bức thiết muốn quên đi vĩnh viễn.

Bức thiết muốn khắc sâu hình ảnh chị trong máu thịt tôi, cũng bức thiết muốn xóa bỏ hình ảnh chị.

Đó chính là mâu thuẫn của tình yêu, một nửa khát vọng tiếp tục đi tới phía trước, nửa kia lại khát vọng xoay người chạy về phía sau.

Thế nhưng tôi lại yêu một cách thật ngu ngốc, vì vậy không thể chém đứt ràng buộc, một đầu dây thường quấn chặt lấy tôi, đầu còn lại thì chẳng trói được ai cả.

Không ai cả, đây là một mối quan hệ không bình đẳng, là tình yêu chỉ có một người.

“Tên của nó là J J.” Tôi ôm lấy đứa bé.

“Thật trùng hợp, tôi là Jesse.” Đầu anh hơi nghiêng sang phải, khóe môi cong lên.

Tôi nhìn anh ta, “Cách anh cười rất giống chị gái tôi.”

Anh ta cũng nhìn tôi, “Cậu lớn lên rất giống chị cậu.”

Chúng tôi đều trầm mặc.

Tôi nghĩ chúng tôi đều cảm thấy một cảm giác không an toàn.

Tôi nghĩ chúng tôi đều tịch mịch vì sự vứt bỏ của nàng, đều muốn quên nàng, đều không quên được nàng.

Ngoại trừ J J trong lòng tôi, chúng tôi là hai người cuối cùng trên đời này có quan hệ với nàng.

Tôi nhìn anh mà nghĩ đến nàng, anh cũng nghĩ về nàng qua tôi.

Tôi đưa tay chạm lên gương mặt mềm mại của đứa nhỏ, “Anh nói xem, hai chúng ta ai mới là ba nó?”

Jesse hí mắt lại, ánh mắt tự hỏi đầy sương mù này thật giống chị tôi.

Tôi lặng im.

“Tôi không biết.” Cuối cùng anh nói.

3. Chương 2-1: Tưởng Niệm (thượng)

Cái dáng đứng rần trúng của Jesse có chút giống chị tôi, hơi nhấc cán chảo lên, lắc một cái thật đẹp trong không trung, lát trứng lại yên ổn rơi xuống mặt chảo, không hề tự giác lộ ra một nụ cười hài lòng.

Tôi rất thích nhìn chị cười, chị tôi luôn lạnh lùng, chỉ có khi nào mỉm cười mới làm tôi cảm giác một tia yêu thương của chị với mình.

Tôi sẽ giả thiết thực sự chị rất yêu tôi.

Jesse đã ở trong nhà tôi gần một tháng, lúc mới bắt đầu anh thường ngẫu nhiên sờ với cái gì đó. Anh còn có thể nhận ra cái nào là đồ của chị, một cái cốc, hoặc một cái bát, anh sẽ cầm lấy cái đó, mỉm cười trầm tư, thế nhưng trong nụ cười lại mang theo một chút phiền muộn không thể che giấu.

Tôi rất lý giải tâm tình này yêu nàng mà cũng hận nàng.

Giống như tôi cũng thỉnh thoảng nhìn một vài thói quen nhỏ của Jesse mà dờ ra.

Dáng vẻ nghiêng đầu cười, hoặc là khi nói sai điều gì thì sẽ không nhận được dùng tay trái kéo tóc, đều rất giống.

Giống đến thần kì, giống đến quái dị.

Đối với việc này tôi hoặc nhiều hoặc ít đều cảm thấy ghen, đến người cùng sống với chị suốt mười tám năm là tôi cũng không giống chị đến như vậy. Rốt cuộc anh ta đã cùng một chỗ với chị bao lâu mà có thể biến những sự mờ ám này thành thói quen?

Nhìn những động tác này, đồng thời nghĩ rằng hình như chị đang ở bên cạnh mình, cảm thấy hạnh phúc, cũng thấy rất ghen.

Trong tình yêu, điểm cân bằng ở nơi nào đây?

Trong tình yêu đã chết, điểm cân bằng ở đâu? Mà trong tình yêu vẫn đang sống, điểm cân bằng lại ở nơi nào?

Có lẽ tôi bệnh rồi, lại có thể xuyên thấu một người mà suy nghĩ tới một người khác.

Có lẽ trước giờ tôi vẫn luôn bệnh.

Tôi lúc nào cũng thấy sợ.

Khi ra ngoài, tôi luôn nắm tay chị thật chặt, sợ xe cộ đi ngang qua đụng vào tôi hoặc nàng.

Tôi rất sợ chết, sợ mình chết, cũng sợ chị chết, càng sợ cái chết làm chúng tôi xa nhau.

Cái loại sợ này có đôi khi gần như bệnh tâm thần.

Nhưng bây giờ chúng tôi đã thật sự xa nhau.

Vì vậy tôi bắt đầu nghĩ chết hình như cũng không có gì lớn lắm.

Đã chết ngược lại dễ chịu hơn, bởi vì không phải người còn sống sẽ phải chịu mọi thống khổ do người ra đi để lại sao? Cho dù là sinh ly hay tử biệt.

Sinh ly và tử biệt, cái nào thống khổ hơn?

Tử biệt là thống khổ trong nháy mắt, từ nay về sau để đối phương bị dòng xoáy thời gian gột rửa, cho đến khi tưởng niệm hóa thành kết tinh thuần túy.

Sinh ly là một cách tích lũy phiền muộn, giống như những hạt cát nhỏ vun bị khoảng cách chia cắt, chung quy sẽ làm tất cả biến thành sa mạc hoang vu.

Có lẽ trực tiếp quên luôn vẫn tốt hơn.

Nhưng cái gì có thể đào xới sự lưu luyến trong máu xương ra được?

Ngày hôm qua tôi và Jesse đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, tôi lái xe. Chân ga vừa nhấn, tôi bỗng nhiên nhắm mắt lại, nghĩ rằng nếu như có thể tạo ra một tai nạn xe cộ thì tốt rồi.

Khi đó Jesse ôm J J trong lòng, “Cậu điên rồi sao!?” Anh gào to.

Nếu như thực sự xảy ra tai nạn xe cộ, hai người chúng tôi đều chết, trên đời sẽ không còn ai nhớ đến chị nữa, đứa bé thì còn quá nhỏ.

Sau đó tôi đột nhiên mở mắt ra, nắm chặt tay lái, chiếc xe trượt dài phát ra âm thanh dữ dội.

Vì sao tôi lại phải làm như vậy? Để chị biến mất cùng với chúng tôi, không phải nhẹ nhàng hơn sao?

Jesse bắt tôi dừng xe ở ven đường, “Thực sự là không nên để thằng nhóc mười tám tuổi lái xe mà!” Anh ngồi vào ghế lái xe.

Tôi ôm chặt J J, bỗng cất tiếng cười to, “Có lẽ tôi giống chị tôi nhất ở điểm này, chúng tôi đều là người điên!”

Jesse nhúu chặt mi, không nói nữa.

Tôi nghĩ anh cũng hiểu được điều đó, cũng vì vậy nên anh không trách cứ tôi thiếu chút hại chết cả ba nữa.

Nhưng từ nay về sau anh không bao giờ cho tôi lái xe nữa.

Bữa sáng và bữa cơm đều do Jesse phụ trách, công việc của tôi là bữa trưa và đồ ăn của thằng bé.

Có đôi khi tôi nghĩ thật là khó tin, tôi lại sống chung với một người xa lạ, hơn nữa anh ta còn là tình địch của mình.

Mặc dù như vậy, kỳ thực chúng tôi rất ít khi tỏ ra địch ý lẫn nhau.

Chúng tôi dường như thường hay ở trong không gian riêng của mình, yên lặng tưởng niệm người mà chúng tôi yêu thương kia.

Giữa chúng tôi không có gì đáng nói, giống như hai vệ tinh không có lực hấp dẫn, sẽ không hấp dẫn hay bài xích nhau. Thế giới của chúng tôi xoay tròn quanh hành tinh, đối với chúng tôi mà nói chỉ có hành tinh mới có ý nghĩa, hành tinh là mục tiêu cũng là thế giới của chúng tôi, quỹ đạo của chúng tôi chỉ biết xoay quanh hành tinh.

Thế nhưng hành tinh sẽ vòng quanh cái gì đây?

Chị sẽ vòng quanh cái gì vậy?

Bỗng nhiên tôi rất muốn biết, trong sinh mệnh của chị có tồn tại hành tinh nào không?

Nếu có, vậy hành tinh đó sẽ là ai? Hoặc, là cái gì?

Trước đây tôi rất ít có thời gian để suy nghĩ về chuyện của chị. Nói ra lại thấy mâu thuẫn, đầu óc tôi luôn tràn ngập hình ảnh chị, nhưng rất ít khi tôi suy nghĩ về sinh hoạt của chị quanh mình.

Có lẽ chỉ riêng việc nghĩ xem nên làm thế nào để giữ chị lại đã đủ tiêu hao hết tinh lực của tôi.

Yêu chị rất mệt mỏi, có lẽ bởi vì tôi cũng không biết phải yêu một người như thế nào.

Tôi nghĩ, tôi là bệnh hoạn, chị là điên cuồng.

“Bữa sáng đã hoàn bị rồi.” Trứng chần nước sôi và jambon được bày chỉnh tề trên bàn, hiện ra trước mắt tôi.

“Tôi nghĩ ý anh là hoàn thành đúng không?” Nhận lấy bánh mì đã được nướng giòn, tôi nhìn Jesse.

Như vậy Jesse thì sao? Anh sẽ là thế nào?

4. Chương 2-2: Tưởng Niệm (hạ)

Có lẽ là quá mức chấp nhất đúng không.

Tôi nhìn anh, anh cũng nhìn tôi.

Một lát sau, anh cười có chút u buồn.

Tôi bối rối, bởi vì tôi rất giống chị tôi đúng không.

Chỗ giống nhất là môi, thứ hai là mũi và lông mi, điểm khác nhất chính là đôi mắt.

Mắt của chị luôn bộc lộ một sự điên cuồng lạnh khốc, mà đôi mắt tôi lại tương đối bình tĩnh.

“Chỉ ít thì cậu còn có thể soi gương mà nhớ đến cô ấy.” Jesse dùng dao nĩa cắt thịt xông khói, thì thào tự nói.

“Tôi căm ghét soi gương.”

Giống, cũng không giống.

Nửa thật nửa giả, nửa tỉnh nửa mê, nửa yêu nửa hận.

Chẳng phải là uống rượu độc giải khát sao?

Tôi căm ghét việc soi gương, căm ghét việc tìm kiếm một tia tương đồng với chị trên khuôn mặt mình, căm ghét việc dùng phương thức nhu nhược như thế để nhớ đến chị.

“Anh quen chị tôi như thế nào?”

Thật ra tôi rất ít nói chuyện với Jesse về chị.

Phải nói chúng tôi hầu như rất ít nói chuyện.

Trước đây khi tôi ở chung với chị cũng là như vậy, hai người lẳng lặng ngồi bên cạnh nhau, không nói với nhau chuyện gì cả.

Trong quá khứ tôi luôn cho rằng như vậy là tốt, bởi vì không nói lời nào cũng không làm tôi cảm thấy không được tự nhiên.

Chúng tôi cũng không định làm gì, không nói chuyện cũng có thể hiểu được nhau, cho nên không nói chuyện cũng có sao đâu?

Sau này tôi phát hiện tôi sai rồi.

Không hỏi, sẽ ít đi rất nhiều cơ hội được hiểu về chị.

Tôi đã nghĩ rằng tôi rất hiểu chị, kỳ thực cũng không đúng như vậy.

Tôi rất dễ dàng lý giải được một mặt của sự việc, rồi cho rằng mình đã hiểu được toàn bộ rồi, kỳ thực không phải.

Tôi chẳng qua là hiểu được một biểu tượng mà thôi, cách sự thật vẫn còn xa lắm.

Còn quá xa.

“Ở quán bar.” Jesse buông dao nĩa, trong đôi mắt xanh lam hiện lên một tia phiền muộn vì tưởng niệm, biểu cảm cũng là quyến luyến cuồng nhiệt, “Cô ấy ngồi một mình, đang cầm một ly rượu pha màu lam nhạt, cô độc như vậy, tịch mịch như vậy, hình như ngay giây tiếp theo sẽ bị sâu bọ bao phủ, sau đó chết đi. Một khắc đó tôi nghĩ hẳn là mình nên cứu nàng.”

Người đàn ông này cũng phát điên rồi, tôi thầm nghĩ.

Không có gì ngạc nhiên nha, những người yêu chị tôi đều là kẻ điên mà.

“Nghĩa là anh làm theo một loại chủ nghĩa anh hùng sao?”

“Đúng vậy, tôi thừa nhận, giống như hoàng tử muốn đi giải cứu công chúa ấy.” Jesse ôn nhu nói, ánh mắt tập trung vào một chiếc ly để cao trên bàn, “Thế nhưng tôi nhanh chóng phát hiện, thì ra là cô ấy đã cứu tôi, thì ra tôi đã sống cô đơn mà vô nghĩa như vậy. Là dịu dàng của nàng bao dung tôi, làm cho thế giới bằng giá của tôi có một chút ấm áp.”

“Chị của tôi tuyệt không dịu dàng,” tôi lạnh giọng, “Chị ấy lạnh lùng nhưng cuồng nhiệt, chính là chủ nghĩa bi kịch. Chị sẽ không đi giải cứu bất kỳ kẻ nào, thậm chí sẽ không giải cứu chính mình.”

“Thực sự nàng sẽ không tự giải cứu chính mình, nhưng nàng rất dịu dàng,” Jesse cúi đầu suy nghĩ, trên môi là nụ cười hoài niệm, “Nàng giống như một đóa bách hợp màu lam đầy u buồn, thuần khiết như vậy, đau thương như vậy, thống khổ như vậy, thế nhưng lại sống một cách cao ngạo mà dịu dàng.”

“Không phải.” Tôi nắm chặt dĩa ăn, “Chị ấy không giống bách hợp, bách hợp quá nhu nhược. Chị ấy giống hoa hướng dương, bản thân là một màu vàng chói mắt. Nhưng chị lại là hoa hướng dương quay lưng về phía mặt trời, bởi vì chị thậm chí khinh bỉ ánh sáng mà mặt trời dành cho mình.” Tôi ngẩng đầu, kích động nói: “Chị của tôi là điên cuồng mà mỹ lệ, là màu vàng óng ánh chói lọi và màu đỏ tươi nóng bỏng chứ không phải màu lam u buồn và màu trắng thuần khiết. Chị chỉ biết thương tổn người khác, thương tổn chính mình!”

“Tùy cậu thôi, nhưng sự thật là trên đời này không có hoa bách hợp màu lam, cũng không có hoa hướng dương quay lưng về phía mặt trời.” Jesse cúi đầu, trên mặt nhuộm đậm đau thương, “Có lẽ kỳ thực chúng ta cũng không hề nhìn thấy sự thật.”

Viên mắt rất nóng, chị đi mất rồi. Lần đầu tiên tôi muốn khóc, tôi nắm chặt dao nĩa, cắt thịt xông khói của mình.

“Nhưng mà chúng ta không còn cơ hội biết sự thật nữa rồi.” Jesse nhìn về phía tôi, tận hết khả năng làm giọng của mình trở nên ôn nhu, “Tôi rất nhớ cô ấy, tôi thật muốn gặp lại cô ấy một lần, cho dù là dưới tình huống nào.”

Tôi không biết anh nói như vậy với tôi thì có thể thay đổi được điều gì, vì vậy chỉ yên tĩnh ăn bữa sáng đã có chút nguội lạnh.

Tiếng khóc nhỏ của J J ở ghế bên cạnh vang lên, tôi quay đầu lại, phát hiện bình sữa trống không.

Jesse bắt đầu dùng bữa sáng, tôi đi pha sữa, đổ sữa đầy bình rồi trả lại cho J J.

“Anh nói xem, chúng ta ai là ba đứa nhỏ?” Ngồi xuống, đột nhiên tôi hỏi.

Jesse trầm mặc thật lâu, đến tận khi tôi ăn xong bữa sáng của mình.

“Có lẽ chúng ta ai cũng không phải.” Cuối cùng anh lên tiếng, với một âm điệu bình tĩnh đến vô hạn.

5. Chương 3: Bóng Dáng

“Ti, ti —— ”

“Không đúng không đúng, gọi ba, —— ba —— “

“Ti, ti —— ”

“Ui...”

“Cậu từ bỏ đi, ” Jesse ngồi một bên lật tờ báo, có vẻ hả hê nói, “Hồi trước tôi đã rất cố gắng làm nó gọi tôi là ba, nhưng hình như nó chỉ biết đọc mỗi chữ kia thôi.”

Xem báo là thú vui gần đây của anh, hình như anh nghĩ báo tiếng Trung rất mới mẻ.

Mới chỗ nào? Không phải chỉ là một đồng tai nạn sao? Ngay cả tin tức trên TV tôi cũng không xem, TV so với báo chí lại càng loạn.

Báo là do chị đặt khi ở nhà, đến khi chị đi rồi, vẫn như trước làm đúng phận sự lần lượt đưa từng tờ báo tới hàng ngày.

“Dựa vào cái gì mà muốn nó gọi anh là ba? Như thế không hợp lý, nó gọi vậy là không đúng.” Tôi ôm lấy J J đang bò loạn trên mặt đất, bất mãn nói.

“Nếu nói như cậu, nó cũng không nên gọi cậu là ba, cậu cũng đừng bức hại nó nữa.” Jesse cười khép lại tờ báo, đưa cho tôi, “Xem không?”

“Là “bức bách” đúng không? Tại sao anh lựa chọn ngôn từ luôn không chính xác vậy?” Tôi hừ nói, “Tôi không đọc báo, không cần đưa.”

“Tôi là người nước ngoài, tiếng Trung nói được tốt như vậy rồi, cậu cũng nên khích lệ tôi chứ!” Jesse kêu oan, “Với lại, cái gì là “lựa chọn ngôn từ” vậy? Sao cậu lại không xem báo? Tôi ở đây lâu như vậy rồi, ngày nào cũng có báo đến, thế nhưng hình như cậu chưa từng xem qua.”

” “Lựa chọn ngôn từ” là cách sử dụng câu cú và từ ngữ —— ”

“Từ ngữ?”

“... Tương tự với từ đơn trong tiếng Anh, chỉ cần có thể biểu đạt một ý tứ, có mấy chữ cũng được...”

“Cho nên “tôi” và “J J” cũng tính là một từ?” Jesse lập tức suy một ra ba.

Tôi trầm mặc một chút, “Anh cũng thông minh đấy.” Tôi rất khó có lúc khích lệ ai, người này coi như là ngoại lệ đi.

Anh mỉm cười, lộ ra một ánh mắt thật dịu dàng, “Tiếng Trung của tôi là do chị cậu dạy đấy.”

Tôi ngẩn người, than thở: “Vậy sau này tôi tuyệt đối không phê bình anh nữa.”

“Cậu vẫn nên sửa tôi cho đúng chứ!” Jesse cười ra tiếng, có chút sần nảo nói: “Tiếng Trung nói tốt hơn, cô ấy cũng sẽ vui vẻ hơn, cho dù cô ấy cũng không còn biết điều đó nữa.”

Hai chúng tôi đều trầm mặc, một lát sau, tôi nhàn nhạt gật đầu.

“Cậu còn chưa nói vì sao cậu không đọc báo.” Có thể là muốn dời đi bầu không khí trầm trọng có thể làm tinh thần yếu ớt của mình tan vỡ này, Jesse chuyển chủ đề.

“Ngày qua ngày đều có tai nạn, người ta làm bị thương nhau, phê phán nhau, tẩy chay nhau, rồi bỏ mạng, rồi bị thảm, rồi thất bại, rồi bị đả kích đến gục ngã...” Tôi mỉm cười, “Đối với tai nạn, tôi không có hứng thú.”

Jesse nhú mày, “Cái chỗ bé xú này lại có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy sao! Không phải rất lợi hại à?”

“Người ngoại quốc như anh mà lại dám nói từ chỗ bé xú à? Không biết khen chút nào sao?” Tôi trừng anh, “Trong nước xảy ra nhiều tai nạn mà tôi vẫn còn thấy đặc ý nổi sao?”

“Chỗ bé xú là trên báo viết, tôi cũng không biết nghĩa là gì...” Jesse khe khẽ nói, lại hỏi: “Thế đặc ý nghĩa là gì?”

“Chỗ bé xú ý là chỗ này nhỏ muốn chết, đặc ý chính là đối phương rất tuyệt nên tôi cũng cảm thấy rất tự hào!” Tôi có chút không nhịn được đoạt lấy tờ báo của anh, “Anh là người nước ngoài, thành ngữ không tốt không trách anh, thế nhưng không biết nghĩa là gì thì đừng có dùng bừa!”

“Ặc.” Jesse gật đầu, “Cậu muốn đọc báo à?”

“Không thêm.” Tôi cầm tờ báo cuộn lại ném vào hòm.

Tôi không thích đọc báo, vì sao con người lại muốn xem tai nạn của thế giới để tự làm mình vui vẻ chứ? Thật vô lý. Tin tức trên báo, trên TV, ngày qua ngày đều là bi kịch, không ngừng quay vòng. Tôi đã xem nhiều bi kịch lắm rồi, đã chịu được rồi, nếu không phải vì công việc của chị, nhà chúng tôi lẽ ra không thêm đặt báo đâu!

... —— Công việc của chị?

Chị làm cái gì chứ? Không phải chị là sinh viên sao?

Ặc, được rồi, hình như là làm thêm đi? Cho nên mới nói, là bởi vì liên quan đến việc làm thêm...

... Vì sao tôi lại có cảm giác không xác định này chứ?

Quái thật, là bởi đã lâu lắm không nghĩ về chuyện của chị sao? Tôi nghĩ đến cuối, hình như có một phần vẫn không được rõ...

Sao có thể? Chị chính là người tôi yêu cả đời mà! Cho dù là không thêm nghĩ nữa nhưng làm sao có thể quên!?

Trí nhớ con người thực sự không đáng tin đến thế sao? Có lẽ bởi vì tôi đã vô ý thức ——

“Ti, ti!”

J J chẳng biết đã bò đến bên chân tôi từ bao giờ, đang kéo ống quần tôi.

Tôi ngồi xổm xuống, “Làm sao vậy? Đói bụng? Sắp đến bữa trưa rồi, ba đi làm đồ ăn cho con nhé?” Vươn tay, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của thằng bé, nghe nó gọi “ti ti ti ti”, tôi lại thấy nghẹn ngào.

Sẽ không phải con cũng đang nhớ mẹ đấy chứ? Hay là con chỉ là nơi mà ba đang phát tiết những tưởng niệm của mình?

Nhẹ nhàng vỗ về đứa nhỏ, trước đây mùi sữa nhàn nhạt thế này luôn có thể trấn an tình tự của tôi, thế nhưng lúc này lại làm tôi cực kì muốn khóc.

J J, J J... —— chị ơi.

Phòng của chị, báo của chị, cái cúp đồng của chị, đĩa ăn của chị, chăn của chị, áo khoác của chị, bàn của chị sách của chị bồn hoa của chị bàn trang điểm của chị bạn trai của chị ——

Tôi nhìn qua tất cả để nhớ tới chị, tưởng niệm chị, vì sao chị lại vẫn không trở lại?

Vì sao chị lại không thương tôi?

Vì sao không ai yêu tôi? Bởi vì tôi không đáng để yêu sao?

Vì sao người tôi yêu lại không yêu tôi?

Lẽ nào thế giới này không có một chút công bằng nào sao? Lẽ nào thứ tôi có thể lựa chọn chỉ là cô độc và trốn tránh sao?

—— Hả?

Vừa ngẩng đầu, Jesse đang đứng trước mặt tôi, dùng ánh mắt bi thương đến vô hạn nhìn tôi, tay anh thậm chí hơi run.

Tôi biết người anh nhìn cũng không phải tôi, chỉ là xuyên qua tôi mà nhìn chị, giống như tôi luôn nhìn anh mà nghĩ về chị.

Trên người hai chúng tôi đều có những đặc điểm giống như chị, bởi vậy chúng tôi đều coi người kia như bóng dáng chị, hình dung ra một ảo ảnh đã sớm không còn tồn tại.

Đúng là đồ ngốc, chúng tôi đều thật ngốc mà.

Jesse quỳ xuống, ôm cả tôi và J J vào trong lòng, siết thật chặt, rất đau, đau đến mức tôi có chút muốn khóc. J J trong lòng vì có tôi bảo vệ nên cũng không bị đè ép quá lớn, chỉ ngơ ngác nhìn chúng tôi.

“Jasmine...” Tiếng nói của Jesse nghẹn ngào.

Anh gọi tên tiếng Anh của chị tôi, nói đến cũng thật buồn cười, Jesse nghĩ chị giống bách hợp, tôi lại nghĩ chị giống hoa hướng dương, nhưng trên thực tế tên của chị là hoa nhài.

“Đi theo anh đi... để anh mang em rời khỏi đây... Anh sẽ bảo vệ em, để em không bao giờ bị thương nữa...” Jesse nói như mê sảng, ngữ điệu bi ai làm lòng tôi thất lại, tại sao tôi lại không hiểu nỗi đau thương này chứ? Làm sao tôi lại chưa từng nỗ lực mang chị ra khỏi thế giới hỗn loạn kia? Làm sao tôi lại chưa từng cầu xin như vậy?

Anh chẳng qua chỉ là... một phiên bản của tôi... Không việc gì phải thấy ghét điều đó...

Tay phải miễn cưỡng rút ra từ trong ôm ấp của anh, trong lúc tôi nghĩ như vậy lại trở nên chần chừ.

Hiện tại, chỉ cần đặt tay lên bờ vai anh, đẩy anh ra là được, anh sẽ tỉnh táo lại, phát hiện mình đã ôm sai người.

Jesse dùng lực rất mạnh, như là sợ tôi chạy mất. Thân thể anh hơi run, nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy trong đôi mắt hơi khép hờ chứa nước mắt.

“Jasmine... Jasmine...” Anh thì thào gọi, là tên tiếng Anh của chị.

Bàn tay tôi đặt lên đầu anh, thông thả, thông thả vỗ về.

Lực ôm của anh thoáng nhẹ chút, nhưng lại làm tôi cảm thấy có chút thống khổ.

Mềm lòng thật, tôi cảm thấy mình dịu dàng đến không thể tưởng tượng nổi, nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo mái tóc màu hoàng kim.

Rất giống như... đang an ủi một chú chó săn lông vàng đã đợi rất lâu mới thấy chủ nhân về nhà.

Anh khổ sở như vậy, mà vui vẻ cũng như vậy.

Tóc của anh rất mềm, sờ rất thích, mềm mại lướt qua những ngón tay của tôi.

Anh đã bình tĩnh trở lại, không còn kích động phát run nữa, nhưng vẫn cố ý ôm chặt tôi.

“Ti, ti —— ti, ti!” J J trong lòng có vẻ thực sự đói bụng lắm, bầu không khí kích động vừa trôi qua, mới an tĩnh không bao lâu, một tay thẳng bé liền kéo áo tôi, một tay thì kéo Jesse, lung tung kêu lên.

Jesse phục hồi tinh thần, nhìn về phía tôi, mặt hơi đỏ lên.

Trên thực tế, tôi không ngại anh nhận sai người, anh cũng không cần phải xấu hổ.

Tay phải của tôi dừng một chút, lại tiếp tục vuốt tóc anh.

Jesse sững sốt, sau vài giây chần chờ, anh lại ôm chúng tôi vào trong lòng, ôm thật chặt.

Hả? Lần này không nhận sai người đấy chứ? Tại sao lại vẫn ôm tôi?

Không biết, có thể cũng giống như tôi nghĩ vuốt tóc anh rất thoải mái, anh cũng nhận ra ôm tôi rất thoải mái đi.

Được rồi, chẳng sao hết, nếu như anh thực sự đau khổ như vậy, để anh ôm một chút hẳn cũng không sao đâu.

“Ti ti —— ti, ti ——” J J vận dụng từ ngữ duy nhất bé biết để kháng nghị bầu không khí trầm mặc này.

Nhưng mà Jesse hoàn toàn không để ý tới bé.

Kết quả, mãi cho đến khi J J dùng âm lượng lớn nhất kháng nghị, đồng thời lộn xộn kéo loạn, Jesse mới chịu buông để tôi đi làm cơm trưa.

Ăn xong cơm trưa, J J ôm bình sữa ngáp dài.

Tôi vừa nhìn gương mặt buồn ngủ của đứa nhỏ, vừa mở miệng nói: “Này, anh nói xem, chúng ta ai mới là ba thằng bé?”

Jesse buông tờ báo xuống, chăm chú suy nghĩ một chút, “Theo họ tên mà nói, chữ đầu tiên giống nhau sẽ là cha con, cho nên tôi mới là ba nó.”

“Từ bao giờ anh lại già mồm át lẽ phải vậy?” Tôi cười nhạo.

“Thành ngữ này tôi biết.” Jesse nghiêng đầu, khoe môi cong lên, “Bởi vì tôi có xem báo nha.”

Tôi hừ một tiếng, vỗ về đứa nhỏ.

J J rất nhanh liền ngủ.

“Nếu như chị cậu còn ở đây, hẳn là cũng giống như cậu, rất biết dỗ trẻ con nhỉ.” Jesse cảm thán thở dài, tiếp tục đọc báo.

Tôi hơi gật đầu.

6. Chương 4: Hành Tinh

Đứa nhỏ yên lặng ngồi trong bồn tắm, để mặc tôi tạo bọt trên đầu nó, xoa bóp nhẹ nhàng mái tóc thừa thớt mềm mại, sau đó tôi dùng nước xả hết bọt xà phòng đi.

Cửa phòng tắm mở ra, Jesse xắn tay áo đi đến, “Xin lỗi xin lỗi...”

“Đừng lo, ” tôi vươn tay lấy sữa tắm trẻ em, “Cũng sắp tắm xong rồi.”

“Để tôi đến giúp nào.” Anh ngồi xổm xuống.

Chúng tôi phân công nhau tắm rửa cho đứa nhỏ, hôm nay đáng ra là anh.

“Ừ.” Anh muốn tiếp nhận thì tôi đương nhiên cam tâm tình nguyện, cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, tôi dụi mắt, ngồi sát bên cạnh bồn tắm.

“Lần sau cậu có thể gọi tôi, ” Jesse vừa duy trì động tác, vừa hổ thẹn nói, “Xin lỗi nha, tôi ở trong phòng sách lại ngủ quên mất.”

“Không sao đâu, tôi không ngại, chỉ là tắm cho J J thôi mà.” Đã mấy ngày nay Jesse cứ lưu luyến cái phòng sách mãi, hôm nay cũng vậy, xong bữa cơm liền bỏ chạy vào phòng sách. Đến khi tôi định đi gọi anh tắm cho đứa nhỏ thì thấy anh đã nằm sấp trên bàn, ngủ một giấc thật ngọt ngào rồi.

Đương nhiên tôi không phải là một người rất biết săn sóc, nhưng vì tắm cho đứa nhỏ chỉ là việc nhỏ, tôi tự làm là được rồi, không ngờ tắm được một nửa thì anh lại tỉnh.

Trong phòng sách đều là sách của chỉ, sách của tôi chỉ chiếm chút ít, nhưng bởi vì tôi cũng đọc chỗ sách ấy nên thay vì nói là sách của chị, không bằng nói là sách của cái nhà này thì nghe có vẻ đúng hơn.

Jesse ngồi trong phòng sách để đọc sách sao? Tuy rằng báo chí có vẻ anh đã đọc được bảy tám phần rồi, nhưng sách thì lại có tính nhất quán và chiều sâu, không biết người nước ngoài như anh có thể hiểu được hoàn toàn không?

“Anh ở trong phòng sách làm gì đấy?” Tôi hỏi anh.

“Ồ, tìm một ít tư liệu nha!” Jesse dừng động tác chà lưng lại, hăng hái bừng bừng nhìn về phía tôi, “Được rồi, tôi còn cắt tin tức từ báo ra đấy! Góp nhặt tin tức quan trọng trong mấy tháng qua! Cậu có muốn quan sát một chút không?”

“Là “xem xét” chứ? Không nên sai những từ ngữ cơ bản như thế chứ.” Tôi hừ một tiếng, “Nếu tôi đã ghét báo chí, tự nhiên cũng sẽ không thích những thứ được cắt ra từ báo.”

“Thế nhưng tôi làm rất cầu kì đấy!” Jesse nhìn có chút thất vọng, “Cậu thực sự không muốn xem thử sao? Chỉ xem một chút thôi có được không?”

“Không muốn.” Tôi quả quyết cự tuyệt, “Báo chí toàn tập trung một đồng tai nạn, báo cắt chẳng qua là đem tai nạn rút gọn lại rồi chấp vá với nhau, có cái gì đẹp chứ.”

“Nhưng mà tranh tôi vẽ rất đẹp luôn!” Jesse chưa từ bỏ ý định.

“Tôi chẳng lẽ chưa bao giờ xem truyện tranh?” Tôi hừ cười.

Jesse dừng một chút, cực kỳ ôn nhu nói: “Cậu biết không, chị cậu thích nhất là hình vẽ minh họa của tôi đó.”

“...” Tôi có chút dao động trong nháy mắt, chuyện của nàng, tôi đều muốn biết.

“Đi xem một chút nhé?” Jesse dụ dỗ.

Tôi nheo mắt, “Anh gạt người.”

Anh sững sốt, “Sao cậu biết?”

“Ngay cả bức tranh mặt cười anh vẽ trên bảng trắng sau khi viết “Hôm nay Jesse tắm cho J J” còn xấu hoắc nữa là, anh thì biết vẽ cái tranh quỷ quái gì?” Tôi bỗng nhiên nghĩ tới chuyện này.

“Tại sao cậu có thể thông minh như thế hả?” Jesse phi thường cảm thán hỏi.

“Lại dám lấy chị tôi ra gạt tôi.” Tôi tát nhẹ một cái lên đầu anh.

“Xin lỗi nha, thế nhưng tôi thực sự nghĩ báo cắt của mình rất hay ho, rất muốn cho cậu xem.” Jesse để mặc tôi đánh, vẻ mặt đầy đáng thương nói.

“Anh cam miệng, chị tôi ghét nhất là người giả vờ đáng thương, mau thôi ngay cái trò sùng nước mắt của anh đi.” Chúng tôi rất rõ ràng nhược điểm của nhau, cho nên thỉnh thoảng lại lợi dụng phương thức như vậy để lừa dối đối phương, đương nhiên tôi không thích làm như vậy, chử trong lòng tôi là một hình tượng hoàn mỹ, không được phép bị lợi dụng như thế.

“Cậu gạt người...” Jesse lầm bầm.

Bình thường chúng tôi đều không dễ bị người kia gạt, bởi vì chúng tôi đều rất hiểu chị, thế nhưng có lúc cũng sẽ có hoài nghi trong nháy mắt, ví dụ như vừa rồi tôi chỉ thiếu chút nữa đã không nghĩ ra liệu chị có thích tranh vẽ không.

Càng ở chung với Jesse thì lại càng thấy anh có tính trẻ con, bình thường nếu anh chỉ đùa giỡn thì rất nhiều chuyện tôi cũng chẳng thèm chú ý.

Có lẽ cái này cũng chẳng phải vì cá tính.

Có lẽ với anh, tôi có thêm một phần khoan dung thì phải.

Cách tôi đối xử với Jesse từ đầu đến giờ gần như không có gì thay đổi, cùng lắm chỉ là hiền lành hơn một ít, hoạt bát hơn một ít, thân thiết hơn một ít thôi.

Thế nhưng về Jesse, tôi có thể cảm giác được anh thay đổi rất lớn, mới đầu tuy rằng anh không biểu hiện ra ngoài nhưng kỳ thực là anh rất ghét tôi. Tôi không biết đó là ý thức của tình địch hay là cái gì khác, nói chung anh đối với tôi luôn che giấu phòng bị và thống hận nhàn nhạt, chỉ là vì chị nên mới phải ở chung với tôi, thế nhưng cảm giác ấy đã chậm rãi biến mất. Đến nay, tuy rằng cách nói như vậy rất quái lạ, nhưng anh và tôi sống bên nhau như người nhà, dường như có cảm giác cuộc sống rất bình thường mà cũng rất an tâm.

Cảm giác bình thần này, đại khái chính là “người nhà” đi.

Tôi chẳng bao giờ coi chị tôi như người nhà, ở cùng với chị luôn tràn ngập sự đau khổ vì bất luận và yêu đương cuồng nhiệt, là kích thích mà vui đến phát cuồng, là khắc sâu mà đau thương, đại khái giống như đang xem phim kinh dị, rất đáng sợ rất căng thẳng rất muốn từ bỏ, thế nhưng không nhìn được vẫn tiếp tục xem đến hết.

Nếu phải lấy ví dụ tương đương, Jesse đại khái giống như...phim truyền hình dài tập trong nước đi, ngày nào cũng xem, không thể nói kết cục là chỗ nào, cho dù bỏ vài tập không xem thì nội dung cũng không thiếu đi bao nhiêu, thế nhưng nếu một ngày không xem thì luôn cảm thấy là lạ, giống như trong sinh hoạt thiếu cái gì đó.

Kỳ thực dưới đáy lòng tôi vô cùng cảm ơn anh. Khi mất đi chị, lòng tôi đã đến bờ vực tan vỡ, nếu anh không xuất hiện, cùng tôi nói chuyện, cùng tôi khổ sở, cùng tôi chăm sóc J J, tôi nghĩ có lẽ tôi đã nghĩ quẩn rồi.

Khi đang thống khổ, có người thống khổ cùng mình thật là tốt, nguyên nhân hai người thống khổ lại như nhau, cho nên có thể hiểu nhau, cho dù không an ủi đối phương cũng có thể cảm thấy được an ủi từ cách biểu hiện sự tưởng niệm tương đồng của đối phương, thật là tốt.

Vết thương của chúng tôi, cho dù là vị trí hay phương pháp thương tổn đều tương đồng, cho nên cho dù không liếm vết thương cho nhau, có đối phương bên cạnh cũng thấy trị thương hiệu quả hơn nhiều.

Cho nên kỳ thực tôi chẳng bao giờ hận anh, mặc dù có lúc tôi cũng đổ kị với anh một chút, thế nhưng tôi sẽ không thể thực sự hận anh.

Nếu như không có hành tinh, vệ tinh sẽ không vận động, cho nên vấn đề là của hành tinh, vệ tinh bị hấp dẫn mà xoay tròn quanh hành tinh là vô tội.

“Cậu đang nghĩ gì đấy?” Jesse vỗ vỗ tôi.

Không ngờ anh lại mở miệng hỏi, tôi ngây người, cái này bảo tôi phải trả lời sao? “Anh” ?

Hai chúng tôi trầm mặc nhìn nhau, đáy mắt anh có một tia mê man tôi không biết nguyên nhân.

Tôi đoán anh luôn thích nhìn tôi chằm chằm bởi vì tôi lớn lên giống chị, nhưng mà anh rất ít khi nhìn chằm chằm rõ ràng như thế, làm tôi cảm thấy có chút không được tự nhiên.

J J ngồi trong bồn tắm, đại khái bởi vì sữa tắm đã được chà lên thân thể một nửa rồi mà mãi không ai để ý đến nó, thế nên cảm thấy bất mãn, giãy dụa vài cái xong thì vừa kêu to “Ti ti” vừa hươ cánh tay nhỏ bé hất nước về chúng tôi.

Không kịp phòng bị, tôi bị dính bọt sữa tắm nguyên cả mặt, còn Jesse chẳng hiểu sao lại không phải đối tượng tấn công của J J, một tí nước cũng không dính chút nào.

Tôi ngó tàu nhìn về phía thằng bé đang cười đến hải lòng, nhóc con ma lanh, hình như đắc ý lắm với tác phẩm của mình thì phải.

Jesse cũng cười ra tiếng, âm thanh trầm thấp quanh quẩn trong phòng tắm, anh nghiêng người tới, vươn hai tay, thông thả giúp tôi lau đi bong bóng trên mặt.

Lần đầu tiên chúng tôi cách nhau gần như vậy, gần đến mức tôi có thể cảm nhận được độ ẩm của anh. Động tác của anh chậm rãi làm tôi có chút không biết làm sao, đến tận khi tôi không nhịn được mở miệng ra hít một hơi, tôi mới phát hiện thì ra này giờ mình vẫn đang nín thở.

Jesse chẳng biết đã dừng cười từ bao giờ, vẻ mặt của anh rất chăm chú, làm tôi lần đầu nhận ra anh có vẻ ngoài anh tuấn đến vậy, sự trầm ổn có chút áp bách rất khác biệt với cá tính trẻ con thường ngày, một lọn tóc màu hoàng kim rũ xuống, chạm tới trán tôi, đôi ngươi xanh thẳm vậy khốn tôi, làm tôi không thể nào nhúc nhích.

Gương mặt tôi hơi nóng lên, là hai bàn tay anh làm má tôi tăng nhiệt sao?

Giây tiếp theo, Jesse hôn lên môi tôi.

Tôi chợt nhớ tới nụ hôn đầu tiên của tôi và chị, hôm đó là một ngày hè, đã quá trưa, chị mặc váy lụa, nằm ngủ trên ghế nằm trong phòng khách. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, tôi len lén hôn chị, đó là nụ hôn đầu tiên của tôi, mang hương vị ngọt ngào và chút khấn trương nhàn nhạt.

Một trận đau nhức làm tôi phục hồi tinh thần, là Jesse cắn tôi, “Không được nghĩ tới cô ấy.” Anh trầm thấp nói.

Kế tiếp đúng là tôi không thể nghĩ nổi cái gì, những nụ hôn trước đây của tôi đều là sung sướng và tuyệt vọng, là điên cuồng mà lý trí, tôi chưa từng trải qua cảm giác như vậy, bị đòi hỏi, bị cướp đoạt, mát lạnh mà nóng rực, quấn lấy nhau đơn thuần mà ngọt ngào.

Vì vậy tôi không nhịn được đáp lại anh, lần đầu tiên không phải bởi vì anh giống chị, mà đơn thuần chỉ là chính tôi cũng không kiềm chế được, có lẽ là tôi quá mức tịch mịch, hay là tôi quá mức ưu thương, có lẽ là kỳ thực tôi cũng muốn hôn anh.

Vì vậy tôi cứ thế tiếp nhận, cũng đáp lại, chờ khi anh buông ra, trong tiếng thở dốc tôi mới phát hiện, cánh tay anh ôm lấy tôi thật chặt, mà tôi, tay tôi cũng nhiệt tình ôm lại anh như vậy.

Tôi làm sao vậy? Anh làm sao vậy? Chúng tôi làm sao vậy?

Chúng tôi không nên... hôn môi...

“Vì sao anh hôn tôi?” Tôi mở miệng, thanh âm khàn khàn run rẩy như sắp vỡ tan, “Bởi vì tôi... giống chị tôi?”

“... Không, ” anh nhìn tôi, trong mắt là lửa đục màu xanh lam, thanh âm rất trầm, “Không có quan hệ gì tới chị em cả.”

Tôi trầm mặc, tôi không biết mình nên nói cái gì.

Nhưng J J đang nằm trong bồn tắm, lần thứ hai bởi vì không có người phản ứng mà tức giận, cho nên lần này mở rộng phạm vi tấn công, vừa thét chói tai “Ti ti” vừa hất nước đầy người tôi và Jesse.

Tôi ở trong lòng anh, quần áo ướt át dính trên người, nhiệt độ cơ thể nóng rực bất thường, anh ôm chặt tôi, tôi cảm giác giữa chúng tôi đã không còn gì ngăn cách.

Tôi đang run.

Tôi quay đầu, nhìn về phía J J, “Vây, anh nói xem, hai chúng ta ai mới là —— ”

Jesse giữ chặt hàm dưới của tôi, quay mặt tôi về phía anh, trầm thấp nói: “Có một thành ngữ cực kì thích hợp để hình dung em đây: lạc hậu!” Sau đó, anh lại một lần nữa hôn tôi.

Bá đạo, cuồng nhiệt, không cho cự tuyệt.

Có lẽ tôi sai rồi, chúng tôi không phải hai vệ tinh, có lẽ chúng tôi là hai hành tinh cùng xoay vòng quanh một ngôi sao, cũng có lực hấp dẫn cường liệt của bản thân mình. Vì vậy mà hấp dẫn lẫn nhau, cứ như vậy cân bằng tinh hệ.

Tôi lạc hậu sao? Tôi chỉ là sợ, nếu chúng tôi vận động trên quỹ đạo đồng nhất, chẳng lẽ sẽ không đâm cháy nhau sao?

Có lẽ sẽ không đâu, sự thật là sự vận hành của vũ trụ luôn có đạo lý của nó.

Vì vậy, tôi không phản kháng.

7. Chương 5: Lựa Chọn

Mọi thứ giữa chúng tôi trở nên rất không tự nhiên.

Sinh hoạt vẫn diễn ra như bình thường, chỉ là không được tự nhiên.

Giống như bị người nhà bắt được ngay tại trận khi đang xem tạp chí ***, thế nhưng trong bữa cơm thì vẫn coi như không có việc gì, thoải mái trò chuyện những việc đã phát sinh khi đi học ban ngày, giả vờ như bình thường.

... Sai rồi sai rồi, tôi lấy cái ví dụ quỷ quái gì vậy.

Thế nhưng giả vờ như bình thường thì đúng, nói như thế nào nhỉ, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn nha, không phải chỉ vì hôn nhau một cái mà thế giới sẽ thay đổi.

Chẳng qua chỉ là hôn một cái mà thôi... Nhưng mà là hôn đó...

Quan hệ của tôi và Jesse trở nên rất kỳ quái.

Anh là bạn trai của chị gái tôi, tôi là em trai của bạn gái anh, chúng tôi là tình địch, thế nhưng lại hôn nhau theo cách của tình nhân.

Rất quỷ dị, quan hệ của chúng tôi rất loạn, so với tình yêu tay ba bình thường còn loạn hơn.

Thế nghĩa là sao chứ? Chúng tôi như thế thì gọi là gì?

Tôi không biết tâm tình của Jesse như thế nào, cũng không biết tâm tình của mình kỳ thực ra làm sao.

Tôi nghĩ mình có chút giống như đang yêu rồi.

Không phải sao? Chấp nhận nộ hôn đồng tính, ngoài yêu ra thì còn lý do nào nữa? Kỳ thực ngoài chị tôi ra thì tôi chưa từng yêu bất kì kẻ nào, nhưng tôi đã cho rằng tôi hẳn là một người dị tính.

Không có bất kì người dị tính nào chấp nhận hôn môi người đồng tính, trừ phi là yêu đương, yêu rồi thì cũng đành chịu.

Nói như vậy, tôi đang yêu à?

Tôi không biết.

Tình yêu với tôi mà nói luôn là tuyệt vọng, là làm tổn thương người khác, chỉ biết gây cho tôi đau khổ, rồi lại từ trong đau khổ đi cầu xin một chút hạnh phúc, nhưng mà cảm giác Jesse mang đến cho tôi tuyệt không

phải như thế. Đó là tình cảm vô cùng ôn hòa mà mềm mại, tuy rằng cũng có nhiệt độ nhưng lại không làm tôi bị tổn thương.

Nhưng mà lòng tôi vẫn có một âm thanh, cảnh cáo tôi mau mau đuổi anh ra khỏi sinh hoạt của mình.

Vì sao chứ? Vì sao trực giác tôi lại mong muốn rời xa anh chứ? Tôi sẽ bị tổn thương sao? Hay là tôi sẽ làm anh tổn thương?

Kỳ thực tôi cũng mơ hồ chú ý, quan hệ của ba người chúng tôi bởi vì tôi và Jesse càng lúc càng kéo gần lại mà cấp tốc tan vỡ.

Chúng tôi vốn vẫn ở trên quỹ đạo của riêng mình, an ổn xoay vòng quanh chị, bỗng nhiên chuyển tới cùng một quỹ đạo rồi.

Tựa như toàn bộ tinh hệ mất đi sự cân đối, vũ trụ yên lặng trở nên bất bình thường, toàn bộ sinh hoạt đều rối loạn.

Toàn bộ đều rối loạn, ngay cả chỉ là vươn tay lấy lọ muối không cẩn thận đụng tới anh, tôi cũng sẽ khẩn trương đến đỏ mặt.

Trước đây rõ ràng va phải ngực anh cũng không có cảm giác, bây giờ bỗng nhiên chỗ nào trong cuộc sống cũng tràn đầy tim hồng bay bay, lúc nào cũng làm tôi sợ đến mức muốn nhảy lên.

Tôi rất không quen, không quen Jesse dùng ánh mắt đầy ý cười nhìn tôi, cũng không quen với việc mình lại có thể dần quen với ôn nhu của anh.

Tôi đã quen rằng tình yêu là thống khổ khó nhịn, tôi nhớ lại người chị mà mình luôn yêu, nhớ tới nụ cười sáng chói của chị, nhớ chị vứt bỏ nhớ chị rời đi, sau đó lòng bỗng quặn đau sâu sắc.

—— A, không sai, đây là tình yêu.

Tôi vẫn yêu chị điên dại như trước, cho dù thật lâu không nhớ đến, nỗi đau đớn trong trái tim cũng không ít đi, nhớ nhưng vẫn làm tôi không thể thở nổi.

Rất nhớ chị, rất nhớ chị, rất mong muốn chị lập tức trở về, rất hoài niệm những khi chị lơ đãng cười với tôi.

Thì ra mình còn yêu nàng như vậy, tôi thầm nghĩ.

Vậy với tôi Jesse là gì? Nếu như nói chỉ là một vật thay thế, nhưng lại là hai loại tình yêu hoàn toàn không giống, hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau, nhưng nếu nói tôi thực sự đã yêu anh, vậy tưởng niệm của tôi với chị là sao đây?

Tôi đối với Jesse mà nói lại là cái gì?

“Anh còn yêu chị tôi không?” Sau tôi rút cuộc không nhịn được hỏi anh.

“Yêu.” Đáp án của anh âm vang hữu lực, như đinh đóng cột, giống như vấn đề của tôi chỉ là “Anh còn muốn hít thở không”, sau đó anh đáp “muốn”, cực kỳ tự nhiên.

Kỳ dị chính là tôi tuyệt không cảm thấy bị thương hay ghen, ít nhất là không vì vậy mà khổ sở, có lẽ đến cuối cùng thì tôi vẫn cho rằng yêu chị là một chuyện đương nhiên, dù sao bản thân tôi còn yêu chị như vậy mà.

“Tôi cũng rất yêu chị ấy, rất yêu.” Cho nên tôi không nhịn được nói.

Jesse cười, đầu hơi nghiêng, khóe môi cong lên, nụ cười thật giống chị.

Nếu chị cười như vậy, nghĩa là chị rất vui vẻ.

Trước đây, mỗi khi chị cười với tôi như thế, tôi lại nghĩ: nàng cũng có yêu mình một chút.

Như vậy Jesse thì sao? Anh cũng yêu tôi sao?

Tôi nghĩ vấn đề của mình thật là kỳ quái, nhưng vốn tôi cũng không biết nói cái gì là bình thường.

Tôi yêu chị mình, sau đó lại yêu bạn trai của chị, chúng tôi không phải là người chị yêu nhất, chúng tôi đối với nhau cũng không phải yêu nhất.

Nếu phải chọn một trong hai, tôi có thể lập tức quyết định, tôi muốn chị.

Cho dù đau khổ thì tôi cũng muốn chị, tôi quá yêu chị, yêu như muốn đào rỗng toàn bộ thế giới này vậy.

Trực giác của tôi cho rằng, nếu như bảo Jesse chọn, anh cũng nhất định sẽ chọn chị.

Có đôi khi ánh mắt của anh rất hoang mang, có đôi khi lại rất thất vọng, anh vẫn nhìn cái cúp đồng của chị đến đờ ra, cũng vẫn sẽ vào phòng sách ngồi hết buổi chiều như trước.

Vậy mới nói, rốt cuộc là có chuyện gì đây? Ba người chúng tôi ấy.

Có lẽ tình yêu của tôi và Jesse chỉ là dự bị trong trường hợp chị không hề xuất hiện mà thôi.

Nếu như chị còn ở đây, chúng tôi vốn không có khả năng chọn điều này.

May mà chúng tôi không phải lựa chọn, bởi vì chị căn bản sẽ không cho chúng tôi chọn.

Chị đã sớm chọn rồi, ngôi sao của chúng tôi cũng có quyền chọn lựa của riêng mình, đã sớm quyết định rồi, không phải sao?

Hai người, ai chị cũng không cần.

Là bởi vì như vậy, hai người chúng tôi mới có thể sưởi ấm cho nhau.

Chúng tôi là những hành tinh bị ngôi sao vứt bỏ, là hai luồng sáng nhạt trong vũ trụ, cô đơn trong bóng tối.

Nếu như không phát hiện sự tồn tại của nhau, nếu chúng tôi muốn tiếp tục tồn tại hẳn là rất khó nhả.

Đối với người kia mà nói, chúng tôi kỳ thực rất trọng yếu.

Không chỉ là vấn đề đơn giản như yêu hay không yêu.

“Đã ngủ chưa?” Vào lúc đóng cửa, bị âm thanh bỗng nhiên xuất hiện làm cho hoảng sợ, tôi hốt hoảng xoay người, đâm vào trong lòng Jesse.

“... Rồi.” Đứa bé đã ngủ yên trên giường, dáng vẻ nhắm mắt giống như một thiên sứ.

Thấy tôi có vẻ chân tay luống cuống, môi Jesse cong lên một nụ cười, cúi đầu khẽ chạm lên môi tôi.

“Jesse... !” Tôi xấu hổ tránh đi.

Anh hơi sững sốt, ánh mắt tối sầm xuống, “Đây là lần đầu tiên em gọi tên tôi.”

Tôi suy nghĩ một chút, chính xác, bởi vì trong nhà chỉ có ba người, đối tượng nói chuyện của tôi nhất định là anh, cho nên chưa từng gọi tên anh.

Không đợi tôi trả lời, Jesse điên cuồng hôn lên môi tôi, nụ hôn vẫn nóng đến dọa người như trước.

“Anh...” Tôi thở dốc trong hốt hoảng, hỏi: “Anh thích tôi sao?”

“Đúng vậy.” Đáp án của Jesse rất khẳng định, không chút do dự, trong đôi mắt xanh thẳm là thẳng thắn thừa nhận.

Lòng ngực hơi siết chặt, tôi biết mặt mình nhất định lại đỏ lên rồi.

Anh mỉm cười, ôm chặt lấy thắt lưng tôi, “Còn em?”

Tôi chỉ chân chờ chốc lát, bởi vì ngượng ngùng, “Em cũng thích anh...”

Jesse cười ra tiếng, gọn gàng ôm ngang người tôi lên.

“A!?”

“Lưỡng tình tương duyệt, happy ending.” Jesse ôn nhu nói, thế nhưng động tác tuyệt không ôn hòa, anh nhanh chóng trở lại phòng mình, ném tôi lên trên giường.

Tôi ngồi dậy, “Từ từ! Em nói em thích anh, không có nghĩa là chúng ta có thể lập tức làm ngay nha!” Cùng với đàn ông, tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm đáng nói, trừ phi Jesse chịu khổ chút, vì tôi đây cũng chỉ coi như là nửa tay mơ, thế nhưng tôi nghĩ nhất định anh sẽ không chịu đâu.

Con người của Jesse lóe ra quang mang nguy hiểm, “Em biết khi hôn em, anh đã nhịn bao nhiêu ngày không?”

“...” Mặt tôi nhất định là đỏ bừng rồi.

“Em biết trước khi hôn em, anh đã nhịn bao lâu không?” Anh thông thả đi tới bên giường, từ trên cao nhìn xuống tôi.

“... Hả?” Tôi không dám tin nhìn anh.

Anh duỗi tay, áp đảo tôi xuống giường, nghiêm túc nói: “Anh muốn em, không phải vì em giống chị em. Trái tim không thể chia làm hai nửa, thế nhưng anh thực sự đã yêu cả hai người, anh nói như vậy, em có hiểu không?”

Tôi chậm rãi gạt đầu, tôi hiểu được, bởi vì tôi cũng giống anh.

Chúng tôi là tình yêu tay ba, chỉ là góc quan trọng nhất vĩnh viễn sẽ không trở về.

Ba người chúng tôi, dưới tình huống không hề có lựa chọn, đều đã đưa ra lựa chọn của mình.

Kỳ thực tôi cũng bức thiết muốn ôm anh, giống như yêu đương bình thường vậy, trong tình yêu chẳng lẽ không phải luôn gấp gáp muốn có được nhau hoàn toàn sao?

“Có thể chứ?” Jesse ôn nhu hỏi.

“... Người nhỏ trước, người lớn sau.” Tôi thu ánh mắt, thả lỏng thân thể.

Ngủ quên, J J vì không có ai lấy đồ ăn cho nó, tức giận đến khóc.

Jesse ôm nó lên trên giường ăn sữa, tôi gần như không thể động đậy, chỉ lười nhác chôn mình trên gối đầu, nhìn anh chăm sóc đứa bé.

“Nếu như chị trở về, chúng ta làm sao bây giờ?” Đột nhiên tôi hỏi.

Nếu như lại phải lựa chọn, chúng tôi làm sao bây giờ?

“Sẽ không đâu.” Jesse ôm J J ngồi xuống bên cạnh tôi, ôn nhu hôn môi tôi, “Chúng ta và cô ấy đã thiên nhân vĩnh cách* rồi.”

“Lại dùng thành ngữ linh tinh rồi, phải nói là “thiên soa địa viễn*” mới đúng...” Tôi sửa lại mấy câu quốc văn mà kiểu gì anh cũng không nói đúng được, nhớ tới người dạy quốc văn cho anh chính là chị tôi.

Bây giờ, chị ở nơi nào nhỉ?

Bỏ lại hai người chúng tôi, đi nơi nào rồi? Bỏ lại đoạn tình cảm này, đi nơi nào rồi?

Chị vẫn luôn không lựa chọn ai giữa tôi và Jesse, chúng tôi ở lại, lựa chọn lẫn nhau.

Chị có chọn trở về không? Nếu như chị trở về, chúng tôi sẽ phải chọn sao?

Tôi nhìn Jesse ôm J J, “Vậy, anh nói xem, hai chúng ta ai mới là ba của thằng bé?”

Jesse cười nhàn nhạt, cúi đầu hôn tôi.

8. Chương 6-1: Lời Nói Dối (thượng)

Tôi và Jesse thật sự trở thành người yêu.

Thế nhưng tình nhân bình thường nhất định sẽ không giống như chúng tôi, ở giữa còn có một người, người kia không trở lại, sinh mệnh của chúng tôi thật giống như thiếu đi cái gì.

Có tình nhân nào như vậy không? Si ngốc chờ đợi tình địch của mình trở về?

Nhưng mà hai người chúng tôi đều rất nhớ chị.

Tôi rất nhớ chị, rất muốn một lần nữa thấy lại dáng vẻ chị nhìn tôi cười, trước đây chúng tôi luôn sống nương tựa lẫn nhau như vậy, trong sinh mệnh lặng lẽ chỉ có những điều ấy thôi, vì sao chị lại phải đi chứ?

Lúc đó rõ ràng đã nói là vĩnh viễn, thật giống như một lời nói dối lớn lao vậy.

Tôi sớm đã biết chị sẽ rời đi, thế nhưng tôi không nghĩ rằng lại nhanh như thế, kiên quyết như thế.

Đôi khi tôi thà rằng tin tưởng lời nói dối, bởi vì khi lời nói dối bị vạch trần thật quá khó chấp nhận.

Có lẽ là bởi như vậy nên tôi luôn một mực chờ chị trở về nhĩ.

Tôi vẫn chấp nhất mà tin rằng, chị nhất định sẽ trở về.

Chị nhất định sẽ trở về thôi, chị sẽ không từ bỏ người em trai mà chị đã nói sẽ chăm sóc cả đời đâu.

Chị nhất định sẽ trở về.

“Lúc nào chị ấy mới về đây?” Tôi thở dài hỏi trong lúc ăn sáng.

“Rất nhớ cô ấy?” Jesse cười nhàn nhạt, tiếp tục ăn sáng.

“Nhớ chứ, đương nhiên là nhớ.” Tôi lại thở dài một hơi, buông đĩa ăn.

Thật không xong, chẳng có khẩu vị chút nào.

Gần đây tôi luôn có cảm giác kỳ quái, cảm thấy trong ngực có một khoảng trống lớn, cái loại cảm giác không vững vàng này thỉnh thoảng lại làm tôi cảm thấy buồn nôn.

Ngay khi tôi đang miên man suy nghĩ, Jesse cũng buông đĩa ăn.

Trong đôi mắt xanh lam của anh lóe lên một ít do dự, một màu sắc rất trầm trọng.

Làm sao vậy? Anh có chuyện gì muốn nói lại không dám nói sao?

Tôi hiếu kỳ nhìn anh.

Jesse chần chờ rất lâu, rồi mới dùng ngữ khí nhẹ nhàng có chút nghi ngờ nói: “Em có thể xem ảnh chụp mà.”

“Ảnh chụp?” Tôi không phản ứng theo kịp, “Ảnh gì cơ?”

“Đương nhiên là ảnh của chị em rồi.” Jesse lại bắt đầu ăn sáng, sao anh lại cúi mắt xuống? Như vậy làm tôi không thể nào phỏng đoán tâm tình của anh được.

“Vì sao lại phải xem ảnh của chị?” Một bên tự hỏi rồi cuộc anh đang suy nghĩ cái gì, tôi lại dùng ngữ khí vẫn có chút không phản ứng kịp hỏi.

“Không phải em nhớ cô ấy sao?” Động tác Jesse cắt thịt muối có chút cứng ngắc, đầu vẫn cúi thấp.

“Nói vậy cũng đúng.” Tôi như bưng tỉnh, ánh mắt bắn khoả trên bàn cơm, “Ừ... Trên bàn cơm hình như có một khung ảnh phải không...”

“Không có, ” Jesse nói như đinh đóng cột, “Từ trước khi anh đến ở đã không có rồi.”

“Ồ.” Tôi gãi gãi đầu, “Chắc là em bỏ vào trong phòng rồi?”

“Không có, trong cả hai căn phòng đều không có.” Jesse rút cuộc cũng ngẩng đầu, nhìn tôi bằng một ánh mắt sâu sắc làm tôi sợ hãi.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có sự không ổn khó hiểu, cười nói: “Được rồi, quên đi.”

“Không.” Jesse nắm chặt đĩa ăn của anh, “Xin em hãy đưa ảnh của chị em cho anh.” Ánh mắt của anh thật chăm chú.

... Em không muốn!

Phản bác vô ý thức không nói ra miệng, tôi suy nghĩ một chút, lấy ngữ khí tương đối ôn hòa nói: “Hắn là không cần... đúng không?”

“Không, anh xin em, nhất định em phải tìm một tấm ảnh cho anh.” Ngữ khí Jesse nghiêm khắc đến mức làm tôi có ảo giác anh đang quở trách mình.

Tôi cảm thấy có chút cực kì sợ hãi, trong ngực càng không dễ chịu, đứng lên, lạnh lùng nói: “Em về phòng đây.”

Jesse đuổi theo, nắm cánh tay tôi, ép buộc tôi nhìn anh, “Vì sao không tìm ảnh cho anh?”

Tôi có chút phát hỏa, “Tự nhiên anh muốn tìm ảnh làm gì?”

Anh nheo mắt, “Em chợt dạ cái gì?”

“Em không chợt dạ cái gì hết!” Nổi nóng giật tay anh ra, “Anh thật kì quái!”

“Trong căn phòng này, đến một tấm ảnh của chị em cũng không có.” Jesse yếu ớt mở miệng, “Một tấm cũng không có, em như vậy cũng dám nói em yêu cô ấy?”

Tôi phì cười ra tiếng, “Đâu thể có chuyện như vậy! Ảnh của chị có rất nhiều!”

“Vậy em tìm cho anh.” Jesse chấp nhất nói.

“Tìm thì tìm!” Tôi nổi cáu, “Em tìm cho anh cả tập!”

Đi vào phòng sách, trên giá sách có một bộ ảnh, thế nhưng khi tôi mang bộ ảnh ra xem, đến một tấm chụp người cũng không có, tất cả đều là phong cảnh.

“... Thật kì quái!” Tôi ném cả bộ ảnh xuống đất, trong ngực sợ hãi.

Tất cả ảnh trong phòng sách đều không chụp người, khung ảnh trong phòng thì trống không, ảnh chụp hẳn là được treo trên tường phòng khách cũng không thấy nữa.

Tôi run lên sợ hãi.

Vì sao? Vì sao vậy?

Tôi nhìn về phía Jesse vẫn luôn đứng khoanh tay trước ngực, bình tĩnh nhìn tôi từ nãy đến giờ, run giọng hỏi: “Những tấm ảnh này đâu?”

“Từ trước đến giờ không hề có ảnh chụp.” Jesse lãnh tĩnh nói.

Tôi có thể cảm giác được mình đang run rẩy, tôi có thể cảm giác được mình không muốn nói chuyện với Jesse nữa, tôi xoay người, chạy vào trong phòng.

Jesse lập tức kéo tôi, như là anh đã sớm biết tôi sẽ chạy.

Vì sao anh biết?

Vì sao tôi không muốn biết?

9. Chương 6-2: Lời Nói Dối (hạ)

Anh lấy ví da của mình ra, lấy một tấm ảnh, ép buộc tôi xem.

xem báo chí!” Jesse giật lại hai tay đang bưng lỗ tai của tôi, “Từ nhỏ Jasmine đã làm mọi việc chỉ vì em, em bị bệnh hoang tưởng, em luôn tự xây dựng cho mình một thế giới riêng bình thường! Cha mẹ em cũng không yêu thương các em, mà em lại quá cần yêu thương, mới tìm đến chị gái song sinh của mình, Jasmine cũng theo em —— ”

“Anh nói dối anh nói dối anh nói dối...” Tôi thì thào tự nói, bên tai nghe được tiếng Jesse, cũng nghe thấy tiếng cài chốt cửa.

Thật quá ly kỳ, đời này tôi chưa từng nhìn thấy súng đầu, thật mà.

“Em giấu cô ấy ở nơi nào rồi!?” Jesse lắc lắc người tôi, “Khi em giết sạch những người ở đó thì cô ấy đã chết rồi, em mang cô ấy đi nơi nào rồi!? Ít nhất hãy cho anh được thấy cô ấy lần cuối cùng! Ít nhất hãy để anh được đặt một bó hoa lên phần mộ của cô ấy!”

Tôi tuyệt vọng khóc lên.

Thật quá ly kỳ, mọi chuyện anh nói đều thật kỳ quái, quá xa vời so với cuộc sống bình thường của tôi, giống như chuyện ở thế giới bên kia vậy.

Jesse tựa hồ có chút không đành lòng, mạnh mẽ ôm lấy tôi, “Xin lỗi, xin lỗi, xin hãy hiểu cho anh, anh cũng yêu em mà. Nhưng anh không thể nhìn em cứ sống trong thế giới ảo tưởng như vậy, anh không muốn làm vật thay thế, cũng không muốn coi em như vật thay thế cho cô ấy. Chúng ta không thể đi ra khỏi thế giới này sao? Không thể chân chính yêu nhau sau? Không thể sống chân thực sao?”

Tôi suy yếu khóc lóc.

Lời anh nói đều là lời nói dối mà thôi, sáng mai tỉnh lại, tất cả vẫn sẽ như vậy, tôi vẫn sẽ sống cuộc đời bình thường, vẫn sẽ si ngốc chờ đợi chị trở về.

Tôi yêu chị, cũng yêu anh, chúng tôi không thể cứ tiếp tục sống như vậy sao?

“Anh xin em hãy tỉnh lại đi...” Jesse hơi ôm chặt tôi, “Nói cho anh biết cô ấy ở nơi nào, chúng ta trở lại thế giới chân thực được không?”

Tôi thở hổn hển một hơi, nước mắt vẫn rơi, tôi quay đầu, J J ngồi bên cạnh bàn ăn đang có chút không biết làm sao nhìn chúng tôi. Nó chưa từng thấy chúng tôi cãi nhau kịch liệt, cho nên bị dọa đến ngớ người.

“Vậy chúng ta...” Tôi nghẹn ngào hỏi, “Chúng ta ai mới là ba đứa nhỏ?”

Jesse ngẩng đầu, đau thương nhìn tôi, “Đứa bé kia vốn không phải con của chị em đâu...”

Tôi nhắm mắt lại, “Anh nói dối.”

Jesse gắt gao ôm lấy tôi, giữa chúng tôi là một trận trầm mặc.

Thế giới này tràn ngập những lời nói dối, có lúc tôi thà rằng mình sống trong lời nói dối còn hơn.

Chỉ cần tôi tự mình biết, cuộc đời của tôi cũng không phải nói dối, như vậy là đủ rồi.

10. Chương 7-1: Chào Buổi Sáng (thượng)

“Tôi là Jasmine”, cô gái bên quầy bar mỉm cười nhàn nhạt, thân thể nảy nở đúng mực được bao quanh bởi Âu phục màu đen, nụ cười của cô giống như mặt trời đêm khuya, vừa trong sáng vừa mỹ lệ, nhưng luôn một mực mang theo một tia u sầu nhẹ nhàng.

Người con trai ngồi bên cạnh cô trong nháy mắt cảm thấy ngột thở, sau đó anh cũng nở nụ cười, mang theo một chút ngại ngùng nói, “Thật trùng hợp, tên tôi là Jesse.” Đôi mắt anh màu xanh thẳm, tóc thì toả ánh vàng kim sáng chói.

“Vẫn còn có thể trùng hợp hơn đây”, nhân viên pha rượu đứng ở sau quầy bar mỉm cười, dùng động tác chà lau ly thủy tinh lại, “Tên tôi là Jason.” Cậu và cô gái kia có đến tám phần giống nhau, chỉ là nụ cười của cậu nhạt đến mức gần như không nhìn thấy, trong đôi mắt kia có thật nhiều uất ức, thật nhiều ưu thương, thật nhiều tuyệt vọng. Cậu vươn tay gậy lộn tóc đen như mực đang dính trên má ra, lấy ra hai chiếc ly, “Vì vậy, để tôi kính hai người một ly rượu đi.”

Động tác của Jason lưu loát mà ưu nhã, không đến một lát, cậu đặt trước mặt Jasmine và Jesse mỗi người một ly rượu.

“Đây là đặc biệt pha cho chị.” Cậu ôn nhu nói với Jasmine.

Jesse nhìn về phía ly rượu kia, màu rượu là một màu sắc giống như ánh mặt trời xán lạn chói mắt, hỗn hợp với một tia màu đỏ nhiệt liệt, thế nhưng chẳng biết vì sao cũng không làm người ta cảm thấy tâm tình sáng sủa, trái lại còn có cảm giác nặng trĩu hủy diệt.

“Hương dương công mặt trời...” Jasmine nhàn nhạt lẩm bẩm.

“Đúng vậy, cảm ơn vì chị còn nhớ rõ.” Jason cười nhàn nhạt, chuyển hướng Jesse, “Ly rượu này của anh là chiêu bài của quán đây, là “Dạ Bách Hợp” do tôi sáng tạo ra, xin mời nếm thử.”

“Dạ Bách Hợp?” Jesse nhìn về phía ly rượu của mình, màu lam đậm u buồn, chậm rãi lộ ra tia sáng tinh khiết, màu sắc như vậy thực sự là khó có thể tin được.

“Tên của quán rượu này là do Jason đặt đó.” Jasmine nâng ly rượu, nhàn nhạt cười nói.

“Xin kính chị một ly, hoa nhài xinh đẹp.” Jason ôn nhu nói, trong tay cậu chỉ là rượu Vodka bình thường, sau đó cậu chuyển hướng Jesse, giơ ly rượu lên, “Cũng xin kính anh, người xa lạ có chữ cái đầu trong tên giống chúng tôi.”

Jesse mỉm cười, cũng nâng ly lên.

Một đêm kia, anh cùng với Jasmine trò chuyện thật vui; một đêm kia, anh đã yêu điên cuồng, anh yêu một cô gái xã hội đen, cũng yêu cả cá tính vừa kiên cường vừa yếu đuối của cô. Cô vì cất lực muốn thoát khỏi thế giới bóng tối mà luôn giãy dụa trong số phận, anh muốn vươn tay, muốn cứu cô đi.

Vì sao trong bóng đêm hắc ám lại có thể nở ra một đoá bách hợp cao ngạo thuần khiết như vậy được?

Anh quả thực đã mê muội rồi.

Cả buổi tối quán rượu đều rất bận rộn, trông cậu rất anh tuấn, cũng rất thất vọng, những người tiếp cận cậu có nam có nữ, đều muốn cưỡi ra bí mật trong đôi mắt kia, nhưng cậu chỉ u buồn mà ưu nhã pha cho mỗi người khách hết ly rượu này đến ly rượu khác.

Những vị khách đó tới nơi này là để mua cơn say, là tới hưởng thụ hoa lệ của buổi đêm, thâm thúy của buổi đêm, thần bí của buổi đêm. Ban đêm có một loại ma lực, khiến người ta sa vào trong đó không thể tự kiềm chế, cho dù vẫn có thể xuất hiện tình yêu trong một đêm như vậy, nhưng lại thật hư ảo, lại thật tức thời. Ở nơi này tất cả đều có thể là lời nói dối, ở nơi này tất cả đều cách chân thực quá xa.

Dường như ban đêm mở ra một cái lưới thật lớn, vững vàng quấn chặt lấy quán bar này.

Jesse dường như mơ hồ biết mình đã tới gần trung tâm của chân tướng.

Lúc hùng đông, trời tờ mờ sáng, Jasmine tạm dừng cuộc nói chuyện với Jesse, gọi nhân viên pha rượu đã mang một chút ý cười mông lung, “Trời sắp sáng rồi, em về nhà trước nhé?”

Jason ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u bên ngoài cửa sổ thủy tinh, “Được.” Cậu rời khỏi quầy bar, một lúc sau đã thay quần áo đi ra, thoạt nhìn so với mặc đồng phục thì trông trẻ hơn một ít.

Jasmine lại một lần nữa dừng đối thoại với Jesse, mỉm cười nhìn về phía cậu.

Jason đi tới trước mặt cô, khẽ hôn lên trán cô một cái, “Chào buổi sáng, chị à.”

Mái tóc Jasmine hơi nghiêng nghiêng, khóe môi cong lên, “Chào buổi sáng, em trai.” Cô cũng hôn lại lên trán Jason.

Bầu trời ngoài cửa sổ đã sáng dần lên.

Giấc mộng của tôi kết thúc trong một mảnh đỏ máu, tiếng súng nghiêm khắc và tiếng thét chói tai của đám người đâm chém kia đã làm tôi tỉnh lại.

Tôi còn nhớ được mang máng trọng lượng của khẩu súng, mùi khói thuốc súng, cũng nhớ mang máng thân thể càng ngày càng lạnh lẽo của chị, cả khi chị nhìn thấy hiện trường không còn một người nào sống sót thì lộ ra nụ cười vừa an tâm vừa thống khổ.

Dưới sự bảo vệ của chị, tay tôi vẫn nhuốm máu.

Nhuốm máu người khác, cũng nhuốm máu của chị.

Chị nằm trong lòng tôi nhắm hai mắt lại, “Em phải chăm sóc tốt cho mình...” Cuối cùng chị chỉ nói như vậy.

Tôi gật đầu, không hề chớp mắt nhìn chị, nắng sớm chậm rãi buông xuống, đó là buổi sáng đầu tiên tôi nghênh đón ở quán bar này.

Thì ra là thế, cho nên nàng mới không để mình đợi đến sáng.

Thì ra chân tướng lại sứt mẻ không chịu nổi như vậy, thì ra khi bóng đêm biến mất, còn lại chỉ có trống vắng vô tận, thì ra không có phép màu của ban đêm, cái sự hoa lệ kia chẳng qua chỉ là giả dối, thì ra thiếu đi bóng đêm nhuộm đậm, tất cả đều là đau đớn trần trụi đâm thấu trái tim như vậy.

11. Chương 7-2: Chào Buổi Sáng (hạ)

Trong ánh nắng sớm, tôi không khóc, chỉ ôm lấy chị, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu vào người tôi, tôi nhìn thấy phép màu biến mất trong nháy mắt.

“Chào buổi sáng, chị ơi.” Tôi dịu dàng nói với chị.

Thế nhưng chị không trả lời tôi.

Tôi nghĩ, chắc là chị đã đi du lịch ở nơi nào đó rất xa rồi, vào lúc đó đúng là tôi đã ... nghĩ như vậy.

“Chào buổi sáng.” Lấy lại tinh thần, Jesse đứng cạnh cửa nhìn tôi, “Tỉnh lại chưa?” Cách hỏi có vẻ là một lời hai ý.

Tôi hơi gật đầu, thấp giọng hỏi: “Anh là ai?”

Anh nhất định không phải người bình thường, đến cha tôi cũng không tìm được nơi tôi ở, làm sao anh có thể tìm được?

Jesse đi tới, ngồi xuống bên giường, ôn nhu nhìn tôi, “Em là ai?”

Tôi nhắm mắt lại, “Em là con trai của Long Vương, bartender của quán bar, tên tiếng Anh của em là Jason.”

Bàn tay anh ấm áp bao trùm lên mặt tôi, tôi mở mắt, nhìn vào ánh mắt chăm chú của anh, “Tên anh là Jesse, anh là thành viên của International Detective Agency. Có người uỷ thác anh tới đây để điều tra một vụ án buôn bán người xuyên quốc gia, chuyện này do người dưới trướng của cha em gây ra, anh đến “Dạ Bách Hợp” là để điều tra tin tức, không ngờ sau đó anh lại yêu chị em. Khi vụ án của anh đến giai đoạn cuối, cuối cùng cũng đã hoàn thành uỷ thác, anh rất kích động đi tìm cô ấy, mong muốn có thể mang cô ấy rời khỏi nơi này. Chỉ cần có thể đưa cô ấy ra nước ngoài, Long Vương muốn bắt bọn anh cũng không có biện pháp, thế nhưng khi anh đến quán bar, tất cả đều đã... kết thúc.”

Tôi hơi gật đầu.

Jesse hít một hơi thật sâu, “Anh bắt đầu tìm em, anh đã nghe chị em nói, biết quan hệ của các em không giống như chị em bình thường, nếu cô ấy biến mất thì nhất định là do em mang đi. Anh đi tìm bác sĩ tâm

lý của em để hỏi về bệnh tình của em, sau đó anh vận dụng quan hệ, gạt Long Vương rất vất vả mới tìm được em. Lúc ấy thì em đã xây pháo đài của mình rồi, anh không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là trước tiên ở bên cạnh em, sau đó chậm rãi thám thính chuyện của Jasmine.”

Tôi lại gạt đầu.

Jesse ôn hòa sờ bên má tôi, “Từ nhỏ em đã có bệnh hoang tưởng, chỉ khi nào bệnh không phát tác thì em mới tới quán bar làm việc, cho nên cơ hội để anh thấy em cũng rất ít. Khi anh tìm được em, phát hiện vấn đề của em đã trở nên nghiêm trọng như vậy, nghĩ rất lâu cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Thế nhưng khi tình cảm của anh với em càng ngày càng sâu đậm, hoàn toàn khác với tình cảm giữa chị em em, anh bắt đầu không có cách nào chấp nhận được việc anh chỉ là một vai diễn trong câu chuyện hư cấu của em, anh muốn em thực sự yêu anh, cho nên mới không thể nhẫn nại mà vạch trần tất cả, rất xin lỗi.”

“Không vấn đề gì, ” tôi lắc đầu, thở dài một hơi, “Coi như là vì anh, em cũng phải tỉnh lại thôi.”

Jesse hơi rung động, ôn nhu cười, duỗi tay ôm chặt tôi, “Cảm ơn em.”

Tôi ôm lại anh, “Em đưa anh đi tìm chị ấy, nhé?”

Jesse lái xe, tôi ôm J J, theo ấn tượng mộng manh trong đầu mà chỉ cho anh tìm được nghĩa trang.

Ba người chúng tôi đứng trước ngôi mộ, ánh mặt trời chiếu lên người chúng tôi, tôi cố chịu đựng nhiệt độ này, thử đối mặt hiện thực.

Jesse đặt bó hoa bách hợp màu trắng vừa mua lên trước mộ, sau đó nhàn nhạt nở nụ cười.

Tôi thì tặng một bó hoa hướng dương, tuy rằng tôi biết sẽ không ai lại mang loại hoa này đi tảo mộ.

“Chào buổi sáng, chị ơi...” Tôi nhìn ngôi mộ nhẹ nhàng nói, “Đã lâu không tới thăm chị, xin lỗi...”

Hoa bách hợp và hoa hướng dương lấy hai hình thức bất đồng, nở rộ rục rở.

Tôi lại nhớ tới nụ cười của chị với mình.

Nàng thật sự yêu mình đúng không, tôi phiền muộn nghĩ.

“Đừng có làm vẻ mặt như vậy, ” Jesse đứng bên cạnh tôi, dắt tay tôi, “Chỉ ít cuối cùng cô ấy cũng đã nhìn thấy chúng ta rồi.”

Tôi gạt đầu, nắm lại tay anh.

Anh thâm thúy nhìn tôi, sau đó mỉm cười.

Tôi cũng mỉm cười.

J J ở trong lòng Jesse vươn tay đến, kéo kéo mái tóc dài đã mấy tháng không cắt của tôi, nghịch ngợm cười.

Từ khi tôi ở bên Jesse, đứa bé này càng ngày càng hoạt bát, những trò nghịch ngợm của đứa nhỏ bình thường, cái gì nó cũng làm được.

... Ừm, hình như có chút hoạt bát quá ...?

Tôi vươn tay, sờ sờ gương mặt mềm mại của đứa nhỏ, “Đứa bé này rốt cuộc là... ?”

“Là đứa bé em có được từ bên tập đoàn, anh đã hỏi bác sĩ tâm lý, ông ấy nói với em thì nó có thể là chìa khoá để hợp lý hoá tất cả mọi chuyện.” Jesse đáp, “Anh đã tra tư liệu của nó, rất trùng hợp nó lại là cô nhi, không có vấn đề hệ huyết, cho nên... Có muốn tiếp tục nuôi nó hay không đều là ý của chúng ta, nếu như không muốn, không thể làm gì khác hơn là đưa nó về viện phúc lợi xã hội.”

“Đương nhiên muốn chứ, ” tôi duỗi tay ôm đứa nhỏ lại, “Jesse, anh nói xem, chúng ta ai mới là ba đứa nhỏ này?”

Jesse có chút nghi hoặc và lo lắng liếc nhìn tôi, sau đó giống như đã hiểu được, cười ra tiếng, “Người nuôi nấng đều là cha mẹ, cho nên chúng ta đều là ba.”

Tôi ôm thằng bé, ngồi xổm trước mộ chị, “J J, nói chào buổi sáng với chị đi nào, “Chào —— buổi——sáng——” ”

Jesse cũng ngồi xổm xuống, cười thật ôn nhu.

J J suy nghĩ một chút, cười khanh khách, “Chào—— buổi—— sáng——”

Ánh mặt trời ấm áp trải rộng, rơi xuống giữa thảm cỏ.

Jesse ôm lấy tôi, “Chào buổi sáng.” Nụ hôn của anh rơi xuống môi tôi.

Ánh mặt trời thật ấm áp.

Thì ra khi phép màu biến mất, tôi vẫn có thể có được một phần bình an thanh thản như vậy.

“Chào buổi sáng.” Tôi hôn lại anh.

12. Chương 8-1: Tim Đập (thượng)

Đứa bé trưởng thành.

Thế nhưng không quyết định cha nó là ai.

Cuối cùng chị cũng không lựa chọn, giữa tôi và Jesse.

Có lẽ là, có một số việc cần bản là không cần lựa chọn.

Giống như tôi và Jesse, kỳ thực, cũng không cần phải lựa chọn cái gì.

Chúng tôi thực sự cần lựa chọn sao? Lựa chọn chỉ là bức bách bản thân tìm phương pháp, chỉ như vậy mà thôi.

Trong thế giới của tôi, tất cả mọi thứ đều tồn tại cân bằng, cho nên tôi, không cần lựa chọn.

“Từ nay về sau, hoàng tử và hoàng tử sống hạnh phúc bên nhau, mãi, mãi!” Cẩm cờ trên đỉnh toà thành xếp bằng gỗ, J J vỗ tay hoan hô mình, cười rất vui vẻ.

Kỳ thực nó vốn không có hộ khẩu, nhưng Jesse đã làm giấy chứng minh cho nó, năm trước rốt cuộc cũng đã tống nó đi học.

Không đi nhà trẻ thì phải đi học tiểu học, tôi mỉm cười nói với J J đang có vẻ mặt không tình nguyện.

Không sai, đúng là như vậy, thằng quỷ nhỏ này ngày nào cũng tràn đầy tinh lực nhảy nhót khắp nơi ở nhà, tôi bị nó huyền não đến phiền muộn chết. Buổi tối nếu không kể chuyện cổ tích cho nó nghe, nó sẽ làm cho tôi và Jesse đều không có cách nào trở về phòng mình, bây giờ đưa đến trường học thì ít nhất ban ngày cũng có thể yên tĩnh, nó ở trường chơi một buổi, buổi tối cũng không quá ồn.

Chỗ không tốt duy nhất của tiểu học chính là có cô giáo tuổi trẻ xinh đẹp, cô Tây tóc vàng mắt xanh thật là quá mức nhiệt tình, lần trước còn làm trò liếc mắt đưa tình với Jesse ngay trước mặt tôi, làm tôi tức giận rất lâu, không chịu cho anh sắc mặt tốt.

Về sau khi Jesse và tôi đưa J J đến trường, ở ngay trước mặt cô ta anh hôn tôi đến không biết trời đất gì nữa, cô nàng nhìn đến xanh mặt, tôi thì mắc cỡ đỏ bừng mặt, sau này tôi cũng không dám đến trường nữa.

“Hoàng tử đi cứu hoàng tử, sau đó hoàng tử cưới hoàng tử về làm vợ...” J J đang xếp gỗ thành ngai vàng bên trong tòa thành.

“J J, con đang nói gì đấy?” Tôi bật cười hỏi.

“Truyện cổ tích mà.” Thằng quỷ con tám tuổi trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn tôi.

“Không phải như vậy, không phải là “từ nay về sau hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi” sao?” Tôi vặn nó.

Nó cũng vặn lại tôi, “Nhà chúng ta là hoàng tử và hoàng tử mà!”

... Chết tiệt, giáo dục thất bại! Giáo dục bằng hành động quả nhiên là quan trọng hơn chỉ nói mồm mà.

Jesse nghe con nói, cười đến mức bụng thờ báo trong tay, “Nó nói cũng không sai.”

Đúng là không sai, bảy năm trước, Jesse mang tôi ra nước ngoài, rời xa mưa máu gió tanh mà chị luôn muốn tôi rời xa, cho tôi một thân phận mới. Sau khi đến đây, trừ lúc đi tảo mộ cho chị, tôi cực kì hiếm khi đặt chân lên mảnh đất cổ hương.

“Đúng rồi, con nói cũng không sai chút nào!” J J xoa thắt lưng, đắc ý nói.

“Con không được ỷ vào ba con chiều con mà làm ta tức giận chứ!” Tôi chỉ vào nó mà mắng, thấy thằng nhóc chẳng hề để ý, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại mắng Jesse, “Cái anh này, không được chiều con như thế!” Đầu ngón tay chọc lên ngực anh.

“Ái, đau đấy, anh là một anh già gần bốn mươi rồi, đừng làm như vậy với anh chứ.” Jesse cười nắm ngón trỏ của tôi.

Tôi bĩu môi, “Ba mươi hai mà thôi, phải là vừa qua ba mươi mới đúng chứ.” Tiếng Trung của anh càng ngày càng tốt, đến khẩu âm cũng tiêu chuẩn cực kỳ.

“Thế nhưng nếu thực sự nhìn lại, người chiều con không phải là em sao?” Jesse bụng thờ báo, vươn tay ôm tôi vào trong lòng, “Mỗi lần đều mua đồ chơi cho nó là ai vậy? Mỗi lần đều dẫn nó đi uống trà chiều là ai vậy? Đến mức về quê hương tảo mộ cũng không quên mang chút đồ ăn vặt về cho nó là ai vậy?”

Tôi hừ một tiếng, vùi vào trong ngực anh.

Tiếng tim đập vang lên trong ***g ngực, “Thình thịch, thình thịch” .

Trước đó vài ngày chúng tôi đã trở lại tảo mộ, đặt trên mộ một bó hoa hướng dương và bách hợp.

Hoa vẫn nở tươi đẹp như vậy, phản chiếu ánh nắng buổi sáng, mỗi khi nhìn thấy cảnh tượng kia, viên mắt tôi đều có chút nóng nóng ươn ướt.

“Jesse.” Tôi dụ ngoan dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập, “Thình thịch, thình thịch” .

“Ừ?” Tay anh ôn nhu vuốt ve tóc tôi.

“Anh yêu chị em sao?”

“Đúng vậy, anh yêu cô ấy.” Đáp án của anh trước sau không hề thay đổi, nụ cười trên mặt anh vẫn luôn ôn nhu như vậy.

13. Chương 8-2: Tim Đập (hạ)

Tôi cong khóe miệng.

Kỳ thực, tình yêu của chúng tôi là một tình yêu tay ba, Jesse, tôi, và quan trọng nhất chính là chị, chỉ là không như thói đời, trong mối quan hệ này chúng tôi lại tìm được điểm cân bằng.

Tình yêu không phải đề bài thi phi, càng không phải đề bài lựa chọn, cũng không phải đề bài vấn đáp, phải nói rằng, tình yêu căn bản không phải một đề bài, đề bài chỉ dùng trong cuộc thi thôi, tình yêu, tôi nghĩ đó là một loại đáp án.

Chúng tôi là một hình tam giác cân đối, thiếu một góc sẽ tán loạn, đó chính là đáp án mà chúng tôi tìm được.

“Để những gì mất đi vĩnh viễn mất đi đi, bởi vì nếu đã từng tồn tại, cũng sẽ vĩnh viễn tồn tại.” Một ngày trước khi rời khỏi quê hương, trong nghĩa trang, Jesse nắm tay tôi, ôn nhu hôn lên trán tôi, “Hoa hướng dương và hoa bách hợp vẫn sẽ không ngừng nở rộ.”

Tôi, sau khi đã suy nghĩ đến đỏ mắt, nặng nề gật đầu, nhìn chị nở nụ cười.

Sau đó tôi ở mãi bên cạnh anh tới tận bây giờ.

Nghe tiếng tim anh đập, cùng sống bên anh, cho tới hôm nay.

Tôi tựa trong ngực Jesse, anh dịu dàng vuốt tóc tôi.

“Thình thịch, thình thịch” .

Tiếng tim đập vang lên quy luật mà vĩnh hằng, cứ tự nhiên mà vậy, giống như lực vạn vật hấp dẫn của hành tinh, dưới sự hấp dẫn lẫn nhau mà cân đối vũ trụ, cũng vận chuyển vũ trụ.

“Thình thịch, thình thịch”, chị ơi, chị biết không, em thực sự rất cảm ơn, vì em còn sống.

Được sống, sống cùng anh ấy, sau đó trải qua cuộc đời an bình.

Chị biết không, chị ơi, Jesse từng nói với em, anh ấy sẽ giữ lại một nửa trái tim cho chị, chị ơi, em cũng sẽ dành nửa trái tim cho chị, như vậy chị sẽ có một trái tim hoàn chỉnh rồi.

Chị, chúng ta đều còn sống, giống như chị mong muốn, sống bình thường nhưng hạnh phúc.

Chị, chị cũng sống đúng không?

Tôi ấn lên ngực mình, “Thình thịch, thình thịch”, đó là âm thanh của tim đập.

Tôi nhắm mắt lại, mỉm cười lắng nghe.

“Thật kỳ quái, ” tôi nói, “Trước đây khi em nghĩ đến chị ấy, trong lòng đều phấp phấp, thế nhưng bây giờ, chỉ cần nghĩ đến chị, trong tim em lại rất ấm áp, rất hạnh phúc.”

Jesse ôm chặt tôi, “Đó là bởi vì cô ấy đã giữ ấm áp và hạnh phúc cho em đấy.”

Tôi cười, “Ừ nhỉ.”

Chị ơi, hoa đang nở, trái tim đang đập, vũ trụ đang vận chuyển, chị có biết không?

“Hoàng tử và hoàng tử...” J J đặt hai con búp bê lên ngai vàng bằng gỗ, suy nghĩ một chút, lại bỏ thêm một búp bê nữ lên, “Cả công chúa nữa, sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.”

Tôi háng hái bồng bồng nhìn về phía Jesse, “Anh nói xem, chúng ta ai mới là ba thằng nhỏ?”

Jesse híp mắt lại, nhìn kỹ biểu cảm của tôi, khi xác định tất cả của tôi đều bình thường, mỉm cười, “Đương nhiên là anh.”

“A!?” Tôi trợn to mắt, “Vì sao!? Dựa vào cái gì lại là anh!?”

Jesse cười rất giống kẻ trộm, “Bởi vì, em là mẹ mà.”

Tôi hừ một tiếng, trừng anh, không phản bác.

Đứa nhỏ đã chạy tới, hướng về phía tôi phôi hợp kêu lên: “Mẹ!” Lại gọi Jesse: “Ba!”

Tôi hít một hơi, “Thằng quỷ kia! Lúc nào cũng đứng về phía ba con!” Mặc kệ Jesse đang ôm bụng cười to, tôi bắt đầu đuổi theo thằng nhóc đang cười vang khắp nhà.

Cười xong thì Jesse bắt đầu gia nhập cuộc chiến, giúp J J giữ tôi lại, để thằng nhỏ đã cười đến mềm chân dừng lại thở một hơi, vừa vặn tôi cũng chạy mệt, bĩu môi, không phản kháng mặc anh ôm tôi, chúng tôi ngồi trở lại trên ghế.

J J lại về xếp nhà gỗ, nó nói cũng phải giúp hoàng tử bé xây một tòa thành.

Tôi tựa vào ngực Jesse, miễn cưỡng ngáp một cái.

“Mệt mỏi?”

“Ừ, già rồi, lần sau không chơi trò đuổi nhau với thằng quý con nữa.”

Jesse cười ra tiếng, ôn nhu hôn tôi.

“Thình thịch, thình thịch”, tôi nghe tiếng tim đập, từ từ nhắm mắt lại.

Chị, à, chị ơi, chị biết không? Khi phép màu của màn đêm biến mất, em nhìn thấy chân tướng dưới ánh mặt trời, sau đó, em tìm thấy dưới ánh mặt trời một pháo đài có thể che chở em. Thì ra, em không cần dùng tòa thành ảo ảnh để tự bảo vệ mình cũng vẫn có thể mỉm cười sống sót.

Em tìm được rồi, chính là giai điệu tim đập kia.

Chị, giữa ba người chúng ta là một tình yêu tay ba, cho dù chỉ còn lại em và Jesse trên thế giới này, em cũng sẽ kiên trì rằng chị vẫn luôn tồn tại.

Bởi vì đúng là chị vẫn luôn tồn tại mà.

Ngày đó chúng em ở trước mộ, thảo luận không phải là sống chết nặng nề mà là tồn tại ôn nhu.

Bởi vì chị thực sự tồn tại nha, mỗi người bọn em cho chị một nửa trái tim, giống như chị đã cho chúng em mỗi người một nửa trái tim, chúng em mới sống sót được như thế này.

Ngày đó chị mỉm cười với em, chị còn nhớ không? Em vẫn còn nhớ, nhớ rõ nụ cười ôn nhu mà triu mến ấy của chị.

Bây giờ, em cười như vậy với người em yêu, mà người em yêu, cũng sẽ cười với em như vậy.

Chị, có phải chị cũng đang mỉm cười không?

“Thình thịch, thình thịch”, tiếng tim đập âm vang bên tai tôi.

Tôi hơi mở mắt, thấy Jesse đang làm động tác khê thôi với đứa nhỏ.

J J nhu thuận che ngón trỏ trước môi mình, cười thật khả ái.

Sinh hoạt cứ như vậy, mỗi ngày mỗi ngày, những câu chuyện bình thản, những câu chuyện ấm áp, những câu chuyện có buồn có vui, xếp thành câu chuyện hạnh phúc.

Chị, chúng ta đều phải hạnh phúc.

Nhắm mắt lại, tôi càng thêm vui mình trong cái ôm ấp ấm áp kia.

Gần gũi đến mức có thể nghe tiếng tim đập, “Thình thịch, thình thịch” .

“Ngủ một giấc đi nào, ngủ ngon.” Jesse nhẹ nhàng nói bên tai tôi, dịu dàng hôn lên trán tôi.

“Ngủ ngon...” Tôi lẩm bẩm, chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Hoàng tử đưa tôi ra khỏi tòa thành ảo ảnh, sau đó tôi không bao giờ cần đến phép màu nữa.

Tôi yêu cuộc sống chân thực, giống như giai điệu tim đập, bình thường mà sâu sắc.

“Thình thịch, thình thịch” .

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-tay-ba-cua-hai-nguoi>